

p/cco/o

ร้านไม่สะดวกซื้อ 불편한 편의점² ของคุณทุกโก ในวันที่คุณทุกโกไม่อยู่

ทุกคนต่างก็อดทนใช้ชีวิต
 ทั้ง ๆ ที่มันขาดตกบกพร่องกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ

คิมโฮย็อน เขียน
มินตรา อินทรารัตน์ แปล

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านไม่สะดวกซื้อของคุณตกโก

ในวันที่คุณตกโกไม่อยู่

불편한 편의점 2

คิมโฮย็อน

เขียน

มินตรา อินทรรัตน์

แปล

“ที่นั่นชานก็มีห้องสมุดนั่นชาน ที่นั่นหนังสือเยอะมาก มีห้องให้อ่านหนังสือเยอะด้วย
เด็กรุ่นราวคราวเดียวกับเธอมากันเยอะ มันอยู่ได้ภูเขานั่นชานเลยทั้งเย็นสดชื่น
อากาศก็บริสุทธิ์ แถมอาหารที่ร้านค้าสหกรณ์ก็ราคาถูกด้วย”

– คิมโฮย็อน

การอ่านดีรากรุณห์สัปดาห์

ร้านไม่สะดวกซื้อของคุณทกโก ในวันที่คุณทกโกไม่อยู่ 불편한 편의점 2

p/ccco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

불편한 편의점 2

UNCANNY CONVENIENCE STORE 2

By Ho-Yeon Kim

Copyright © Ho-Yeon Kim, 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published Namu Bench, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024

by arranged with Namu Bench through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การห้าฯ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดคุณนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6514-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์กุล • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตภพพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิไลนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณวารี • บรรณาธิการ วิสสา นันทวิญญู

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัักษณีย์ เขียวลิ้น • ออกแบบปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สันแต่

คอมพิวเตอร์ รัชฎาภร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร นฤมล อิทธิวิวัฒน์, ชวัญ เปรมิกา

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชนมน วิงทิพย์, ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรฉัตร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

การเปลี่ยนแปลงเป็นคำที่ให้ความรู้สึกหลากหลาย หากดีก็ดีขึ้นไม่น่าเชื่อ หากเลวร้ายก็เลวร้ายจนแทบทนไม่ไหว แต่โลกก็มาถึงทุกวันนี้ได้เพราะการเปลี่ยนแปลง...ชีวิตคนเราก็คงไม่ต่างกันนักต้องผ่านเหตุการณ์มากมายที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อเติบโตมาเป็นเราอย่างในตอนนี้

การเปลี่ยนแปลงนำพาชีวิตของผู้คนไปสู่เส้นทางใหม่ แม้บางครั้งอาจต้องสูญเสียชีวิตแบบเก่าที่คุ้นเคย สูญเสียความผูกพันที่ใช้เวลาสร้างมา อาจจะต้องบอกกล่าวความสลายใจ แต่การเปลี่ยนแปลงที่ดีจะไม่สะอวลงและทำให้รู้สึกเหมือนกำลังหลงทางนั้น ในท้ายที่สุดก็จะผลักดันให้เราก้าวไปข้างหน้า เพื่อเป็นตัวเองในแบบที่เข้มแข็งกว่าเดิม

ร้านไม่สะอวลงซื้อที่เหล่านักอ่านคุ้นเคยแห่งนี้ก็เผชิญกับความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นพนักงานกะกลางคืนที่เปลี่ยนจากคุณทงโกซึ่งคอยมอบความอบอุ่นให้เหล่าลูกค้า เป็นคุณกิ้นแบที่ถึงจะทำงานงๆ เงินๆ เหมือนกัน แต่กลับพูดเป็นต้อยหอยชะอย่างนั้น หรือจะเป็นเจ้าของร้านที่เปลี่ยนจากคุณนายย้อมซึ่งคอยดูแลความเป็นอยู่ของทุกคนในร้าน เป็นลูกชายของเธอที่ว่ากันว่าเป็นคนไม่เอาอ่าวอย่างมินซิก แต่ไม่ว่าอย่างไร เรื่องราวการเปลี่ยนแปลงที่แสนจะไม่สะอวลงในร้านสะอวลงซื้อออลเวย์สแห่งนี้ ก็ยังคงส่งต่อรอยยิ้มและความอบอุ่นให้ผู้คนที่แวะกลับมาที่ร้านเสมอ

แล้วจากนั้นพวกเราอาจจะโอบรับความไม่สะอวลงของชีวิตไปโดยไม่รู้ตัว

สารบัญ

ผู้จัดการสาขา โอชีออนซุก	001
ขนมแห่งจิตวิญญาณ	042
หัวโบราณแห่งหัวโบราณ	079
สองแถมหนึ่ง	123
ร้านสะดวกซื้อยามค่ำคืน	161
โอเนอร์พาร์ทไทม์	212
ออลเวย์ส	247
ร้านไม่สะดวกซื้อ	298
คำขอบคุณ	317
คำตาม	318
เกี่ยวกับผู้เขียน	319
เกี่ยวกับผู้แปล	320

ผู้จัดการสาขา โอช็อนซุก

ช็อนซุกเพิ่งจะรู้ว่าลิ้มใส่หน้ากากอนามัยก็ตลกที่คนอื่น ๆ จับจ้องตนตลอดเวลาขณะกำลังเดินทางไปทำงาน เธอกระวีกระวาดกลับมาบ้านแล้วหยิบหน้ากากอนามัยที่แขวนไว้กับตะขอข้างประตูขึ้นมา ทั้งที่อุตส่าห์แขวนไว้ตรงนั้นเพื่อไม่ให้ลืมแล้ว แต่ยังไม่วายเดินออกจากบ้านมือเปล่าอยู่รำไป... หน้ากากอนามัยเจ้ากรรมนี้ใส่เท่าไรก็ไม่ชินสักที

ช็อนซุกปรับตัวเข้ากับยุคโควิดไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ว่ากันว่ามนุษย์เป็นสัตว์แห่งการปรับตัว แต่คราวนี้เผ่าพันธุ์นี้คงจะจนปัญญาแล้วจริง ๆ เพราะวัคซีนดูจะไม่ได้มีอิทธิฤทธิ์อภินิหารอะไร การพัฒนายารักษาก็เป็นไปอย่างเชื่องช้า ไวรัสกลายพันธุ์อะไรนั่นโผล่ออกมาไม่หยุดหย่อนพร้อมกับชื่อเรียกแปลกประหลาด แถมยังมีการติดเชื่อหลังจากได้รับวัคซีนและบอกให้คนไปฉีดวัคซีนที่เคยฉีดแล้วเพิ่มอีก ได้ยินว่าคราวนี้ดีไม่ต้อาจได้วัคซีนยี่ห้ออื่นด้วย มีคนบอกว่าวัคซีนมีผลข้างเคียงและเป็นอันตรายต่อผู้สูงอายุ ฟังดูน่ากังวลใจเหลือเกิน ทั้งที่โลกกำลังสิ้นสะเทือนเพราะไวรัส ทว่าคนตัวเล็ก ๆ อย่างช็อนซุกกลับวิ่งตามกระแสไม่ทันและจับจุดไม่ได้เลยว่าต้องทำอะไร

แค่เดินจากบ้านถึงร้านสะดวกซื้อเป็นระยะทางห้าร้อยกว่าเมตร เธอก็หายใจหอบแล้ว นอกจากไอร้อนกลางฤดูร้อนแล้วยังต้องลำบากหายใจผ่านหน้ากากอนามัยอีก สำหรับคนรูปร่างอวบอย่างช็อนซุก

การออกไปนอกบ้านนี่แหละที่เป็นเรื่องไม่สะดวก เธอนึกอิจฉาเยปี และกามิที่ไปเดินเล่นได้โดยไม่ต้องใส่หน้ากากอนามัย แต่ขณะเดียวกัน ก็กลัวไม่ว่าวันนี้จะพาเจ้าพวกนั้นไปเดินเล่นได้หรือเปล่า เนื่องจากต้องทำงานถึงดึกดื่น

กรุงกริ่ง เธอเปิดประตูกระจกที่มีตั้งแต่ป้ายโปรโมชัน ใบประกาศ รับสมัครพนักงาน ไปจนถึงใบประกาศให้ใส่หน้ากากอนามัยแปะเรียงราย เพื่อเข้าไปในร้าน ภายในร้านเย็นสบาย หลังจากมาถึงร้านสะดวกซื้อ ออลเวย์สที่เธอทำงานอยู่ ช้อนซุกถึงได้ถอนหายใจแรง ๆ ออกมาได้สักที เธอยิ้มเล็กน้อยพลางปล่อยใจเพลิดเพลินไปกับความสงบสุขที่ไม่เคยสัมผัสตอนเปิดร้านขายอาหารในอาคารหรือร้านเหล้าด้วยตัวเอง ทำไมกัน เป็นเพราะทำงานมานานหรือ เพราะคุ้นชินแล้วหรือ หรือ บางทีอาจเพราะเธอเป็นผู้จัดการสาขาก็ได้ ถ้าเป็นเจ้าของร้านคง เครียดมากเพราะความกดดันจากยอดขายและการบริหารร้าน ถ้าเป็น พนักงานพาร์ทไทม์คงกังวลเพราะค่าตอบแทนอันน้อยนิดและการจ้างงาน ที่ไม่มั่นคง แต่สำหรับผู้จัดการสาขา แม้จะรู้สึกถึงความรับผิดชอบ แต่ยังไม่เท่าเจ้าของร้าน ในขณะเดียวกันก็ได้ค่าตอบแทนมากกว่า พนักงานพาร์ทไทม์ แถมนตำแหน่งยังมั่นคงอีกด้วย

สิ่งสำคัญยิ่งกว่าอะไรคือที่นี่เป็นร้านสะดวกซื้อออลเวย์ส เพียงแห่งเดียวในแขวงซ็องพาและซ็อนซูกก็ทำงานที่นี่มานานจน ลงหลักปักฐานแล้วไม่ใช่หรือ! แม้ว่าตอนนี้ธุรกิจในทุกหัวระแหง จะดำเนินไปในรูปแบบที่บรรดาร้านสะดวกซื้อแฟรนไชส์เดียวกันต้อง แข่งขันกันเอง แต่แฟรนไชส์ของร้านนี้ก็กลับกำลังเผชิญสถานการณ์ ที่สาหัสลงน้อยลงหลังจากสาขาตรงหน้าประตูมหาวิทยาลัยสตรีชุกมย็อง ปิดไปเมื่อช่วงต้นปี ที่นี่ก็กลายเป็นร้านสะดวกซื้อออลเวย์สเพียง หนึ่งเดียวในแขวงซ็องพา

แล้วถ้าอย่างนั้นกิจการร้านดีขึ้นไหมนะหรือ ไม่เลยสักนิด ในเมื่อสำนักงานใหญ่ค่อยๆสูญเสียกำลัง ที่นี่ย่อมไม่มีทางดีขึ้นอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ ร้านสะดวกซื้อแฟรนไชส์ของกิจการที่ไปได้สวยมีสินค้าจัดโปรโมชันมากกว่าและมีสินค้าจากบริษัทลูกที่ขายราคาถูกลงเยอะแยะมากมาย แต่ที่นี้กลับตรงกันข้าม นอกจากโปรโมชันลดราคาเบียร์จะน้อยลงแล้ว ไม่นานมานี้ร้านยังต้องเสียลูกค้าประจำของโปรโมชัน “เบียร์สี่กระป๋องหมีนอน” ไปด้วย ลูกค้าคนนั้นแวะมาซื้อเบียร์สี่กระป๋อง และกับแกล้มทุกวันตอนเลิกงาน ทั้งยังเป็นลูกค้าน่าอัศจรรย์ที่คอยจัดการกับอาหารสดอย่างแซนวิชหรือเบอร์เกอร์ที่ใกล้ถึงวันหมดอายุด้วย แต่แล้ววันหนึ่งเขาก็ถามหาเบียร์ยี่ห้อเดียวกับบริษัทแบ่งและนำयाชดรองเท่า สุดท้ายยังลามไปถึงเบียร์ของบริษัทหอยทากกระป๋องด้วย ไม่ใช่หรือ ชื่อนชุกไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีของแบบนั้น ต่อให้รู้ก็ไม่มีการนำมาขายอยู่ดี เธอได้แต่ส่ายหน้าด้วยความกระตือรือร้น ส่วนเขาพูดทิ้งท้ายแค่ “น่าเสียดายจังเลยนะครับ” แล้วเดินออกจากร้านไป ตั้งแต่นั้นมาเธอก็ไม่เห็นเขาอีก ชื่อนชุกคิดหนักว่าต้องสั่งเบียร์ยี่ห้อแปลกประหลาดพวกนั้นมาหรือเปล่า จนต้องเอาเรื่องนี้ไปถามลูกชาย

“ก็มันเป็นสินค้าแปลกใหม่นี้นา เหมาะจะเอาไปอ์ปลงโซเชียล เห็นว่ารสชาติใช้ได้ด้วย”

“แกเคยกินแล้วหรือ”

“แม่ ผมเป็นทีมไอชุนี่นา แต่ของแบบนี้ฮิตแค่ช่วงแรกๆ เท่านั้นละ ไม่ต้องคิดมากนะครับ”

คำพูดของลูกชายเป็นดังคำปลอบใจ แม้จะทำให้พ่อหนุ่มที่คลั่งไคล้เบียร์พอใจไม่ได้ แต่โลกนี้มีสิ่งที่น่าพึงพอใจที่เหมือนกัน ทุกคนต่างอดทนใช้ชีวิตทั้งๆที่ขาดตกบกพร่องกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ อีกอย่างเดิมที่ร้านสะดวกซื้อของเราที่เป็นที่เลื่องลือว่าไม่สะดวกด้วย แล้วจะให้

ทำอะไรได้ล่ะ นี่เป็นจิตวิญญาณอย่างหนึ่งที่มาจากการคำพูดว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด! ชื่อนชุกตัดสินใจว่าแทนที่จะมัวกังวล ผู้บริการลูกค้าที่มาในแต่ละวันอย่างสุดความสามารถดีกว่า

เพราะแบบนี้หรือเปล่าล่ะ เธอถึงได้ชอบพื้นที่ตรงนี้ เพราะความบกพร่องและขาดแคลนของมันเป็นคล้ายกับชีวิตเธอ การที่ร้านดินร่นตะเกียบตะกายเพราะเจอวิกฤตด้านการบริหาร แล้วดำเนินกิจการไปอย่างลำเค็ญ ไม่ต่างอะไรกับชีวิตของคนตัวเล็ก ๆ อย่างไอชื่อนชุกที่แม้ชีวิตจะขาดทุน แต่ก็พยายามมีชีวิตต่อไปให้ได้

หลังจากตรวจสอบยอดเงินคงเหลือจากเครื่องคิดเงินแล้วกำลังจะเริ่มลงมือทำงานอย่างจริงจัง คุณกวกก็ถอดเสื้อก็ยกนิพอร์มออกเหลือแต่เสื้อยืดแขนสั้นก็เดินเข้ามาหา แววดาเห็นหน้ากากอนามัยเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าทับซ้อนอยู่กับความอับอาย ท่าทางที่ไม่สมเป็นคุณกวกซึ่งปกติจะมีสีหน้าเรียบเฉยทำให้ชื่อนชุกนึกประหม่า

“ผู้จัดการครับ ผมขอคุยด้วยสักครู่ได้ไหม”

ปกติผู้ชายคนนี้นั้นชวนคุยก็ถามคำตอบคำตลอด จนชวนให้สงสัยว่าผีนึกปากเอาไว้กับหน้ากากอนามัยหรือเปล่า ไม่ต้องฟังก็รู้ว่าเขาต้องการจะพูดเรื่องอะไร เธอพยายามลบความสังหรณ์ใจถึงลางร้ายแล้วจึงคุณกวกนึ่ง

“คะ ว่ามาได้เลยคะ”

“ขอโทษนะครับ...คือผมคงจะทำงานได้อีกแค่หนึ่งสัปดาห์ หมายถึงจะทำถึงวันพฤหัสบดีหน้า แล้วก็ต้องขอลาออกครับ”

นั่นไงล่ะ ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงจนได้ เธอตัดสินใจว่ามีอะไรบางอย่างตั้งแต่เขาขอลาหยุดหนึ่งวันเมื่อสองสามวันก่อนแล้ว

“คุณกวก คุณได้งานใหม่แล้วหรือคะ”

เธอถามเพราะเป็นห่วงเขาจากใจจริง แม้ว่าคุณกวกจะช่วยดูแล

ยามค่าคืนของร้านสะดวกซื้อมาเป็นเวลาหนึ่งปีกับอีกหลายเดือน แต่ไม่ว่าจะด้วยอายุหรือความสามารถก็ทำให้เธอเป็นห่วงเขาอยู่เสมอว่าจะหางานอื่นทำได้ง่าย ๆ หรือเปล่า เขามักจะคำนวณยอดเงินคงเหลือติดบอย ๆ สับสนรายละเอียดยของโปรโมชันที่เปลี่ยนไปทุกเดือน แล้วก็ยังคงใช้ฟังก์ชันเสริมของเครื่องคิดเงินได้ไม่คล่อง หากจะมีสิ่งหนึ่งที่เขาเก่งก็คงเป็นการจับหัวขโมย สายตาแหลมคมจับลูกค้ายที่ลักเล็กขโมยน้อยในช่วงกลางคืนได้ถึงสามครั้ง ทำให้เธอพยักหน้ายอมรับความสามารถของเขาซึ่งเคยเป็นตำรวจมาก่อน

“ครับ มีตำแหน่งยามเฝ้าอาคารที่ต่างจังหวัด ผมเลยจะไปทำงานที่นั่น”

“จังหวัดไหนคะ”

“ควังจูครับ บ้านเกิดผมเอง”

“ถ้างานได้งานมาผ่านคนรู้จักหรือคะ”

“วันที่ลาหยุด ผมกลับไปงานเลี้ยงที่บ้านเกิดครับ วันนั้นได้เจอเพื่อนเก่าหลายคนหลังจากห่างหายกันไปนาน หนึ่งในนั้นเป็นเจ้าของตึกใหญ่โตพอสมควรเลยครับ เขากำลังมองหาคนใหม่อยู่ พอผมบอกว่าทำงานในร้านสะดวกซื้อที่โซล เขาเลยชวนให้ถือโอกาสนี้กลับไปอยู่บ้านเกิดเสีย ผมคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วตัดสินใจว่าจะปิดฉากการใช้ชีวิตที่โซลครับ แต่ต้องเริ่มงานตั้งแต่สัปดาห์หน้าแล้ว...ขอโทษนะครับที่มาบอกกะทันหัน”

ช็อนซุกน้อยใจกับการที่เขาพูดจาจะฉานเช่นนี้มากกว่าการที่เขามาแจ้งข่าวกะทันหันเสียอีก เจ้าพวกผู้ชายแสบกระด้าง ทั้งที่ควรพูดอะไรสักคำหรือแสดงท่าทีอะไรสักอย่างในสถานการณ์แบบนี้ แต่กลับปิดปากเงียบ และยังไม่รู้วิธีแก้ความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นเพราะเหตุนี้อีกด้วย และคุณกวัก็เข้าหายากจริงๆ เพราะเขาเองก็ไม่ต่างกัน

พ่อหนุ่มซื้อที่ทำงานพาร์ตไทม์ตอนเย็นก็ด้วย ชายหนุ่มคนนี้ทำงานพาร์ตไทม์เข้าเดือนที่สี่แล้วระหว่างรอไปเข้ารับราชการทหาร เขาไม่ต่างอะไรกับพระพุทธรูปสลักหิน แน่ใจว่าสำหรับทั้งสองคนนี่ ป้าอายุห้าสิบกว่า ๆ ที่พูดมากแถมยังขี้โมโหก็คงไม่ใช่คนที่จะพูดเปิดอกด้วยได้อย่างสบายใจเหมือนกัน

“ไม่เห็นต้องขอโทษเลยคะ แต่เราต้องรีบหาคนแล้ว ฉันจะไปบอกเจ้าของร้านไว้ก่อน แล้วจะลองอัปโหลดประกาศรับสมัครพนักงานด้วย”

“ขอบคุณนะครับที่ช่วยเอาใจใส่”

คุณกวักค้อมศีรษะให้ชื่นชุกอย่างนอบน้อม หลังจากนั้นก็เปิดประตูกระจกแล้วเลิกงานกลับบ้าน

การรับสมัครพนักงาน การหาคน นี่เป็นช่วงเวลาที่ความกังวลลำดับหนึ่งของผู้จัดการร้านสะดวกซื้อเริ่มขึ้น เดิมทีที่กำลังหาคนมาทำงานช่วงสุดสัปดาห์อยู่แล้ว ยังมาเจอเหตุการณ์ให้ต้องหาพนักงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนของวันธรรมดาอีก ศีรษะของเธอปวดแปลบไปหมดหนึ่งวันที่กะว่าจะเริ่มต้นอย่างกระฉับกระเฉงถูกจุดรั้งเอาไว้เสียอย่างนั้น

ตั้งแต่เช้าถึงเที่ยง เธอรับลูกค้าพาลางเช็กวันหมดอายุอาหารเดิมสินค้าที่หมด แล้วก็ตรวจสอบอาหารสดที่เพิ่งมาส่งจากนั้นเธอไปจัดเรียง ใช้เวลาสั้น ๆ กินแซนด์วิชและนมที่เพิ่งเลยวันหมดอายุมาเป็นมือเที่ยง รู้ตัวอีกทีก็เป็นเวลาบ่ายโมงแล้ว ตอนนี้เธอจะตื่นแล้วละ

ชื่นชุกหยิบสมาร์ตโฟนออกมากดดูบันทึกการโทร.เมื่อเร็ว ๆ นี้ แล้วกดเบอร์ที่บ้านทักไว้ว่า “ลูกชายพี่ยังชุก” เธอผัดวันที่จะเปลี่ยนชื่อเขาเป็น “เจ้าของร้านคัง” ออกไปอยู่เรื่อย เพราะไม่อยากแะต้องเรื่องเกี่ยวกับคนคนนี้แม้แต่ปลายเล็บ

เมื่อเสียงสัญญาณโทร.ออกดังนานเข้า เธอก็ชักจะหงุดหงิด

แต่สุดท้ายกลับมีคนรับสายราวกับถูกกำหนดไว้ให้รับสายในช่วงท้าย

“มีอะไรครับ หาพนักงานพาร์ตไทม์วันสุดสัปดาห์ได้แล้วหรือ”

“เปล่า คุณกวักับบอกว่าจะลาออกนะ”

เธอเหมือนได้ยินเสียงถอนหายใจสั้นๆ แล้วเจ้าของร้านก็ถามกลับด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง

“เขาเรียกเท่าไรครับ ลูกคนนั้นไม่บอกอะไรผมเลย ให้ตายสิ...”

“หืม แต่เขาบอกว่าจะขอลาออกนะ...”

“โอ้ น้า นั่นเป็นการประท้วงเพื่อขอขึ้นค่าจ้างครับ เป็นแค่การบ่นว่าทำงานมาเกินหนึ่งปีแล้ว แต่ร้านไม่ขึ้นค่าจ้างพาร์ตไทม์ให้สักทีไงล่ะ ถ้าขึ้นเงินให้เขาต้องคืนค่าที่บอกว่าจะลาออกแน่”

“ไม่ละ เขาบอกว่าได้งานเป็นยามเฝ้าอาคารที่ควังจู บ้านเกิดเขาแล้วขอให้เรารับหาคนมาแทน”

“แต่เรื่องเป็นตุเป็นตะเลยแฮะ น้านี่ก็ซื่อจัง ผมจะคุยกับลูกกวัเองครับ แฮ็อ เชื้อเขาเลย”

เจ้าของร้านคงชิงวางสายไปก่อนที่จะตอบอะไร เธอไม่ชอบใจทุกอย่าง ตั้งแต่เสียงเหมือนคนที่ยังไม่ตื่นดี รวมถึงคำพูดคำจาที่ดูแคลนเธอและคุณกวั ท่าทีของคุณกวัที่เธอเห็นวันนี้ นั้นจริงจัง แต่เจ้าเด็กนั้นมีหลักฐานอะไร ถึงคิดว่าคุณกวัทำไปเพื่อเรียกเงินเพิ่ม มีคำกล่าวว่าคุณเรามีสายตาแบบไหนก็จะมองเห็นแต่เรื่องแบบนั้น เธอสมเพชเขาเหลือเกิน

เจ้าของร้านคง ลูกชายพี่ย็องซุก หรือก็คือมินซิก

ตั้งแต่วันที่เจอลูกชายพี่ย็องซุกในโบสถ์เมื่อสามสัปดาห์ก่อน เธอก็เห็นว่าเขาดูไม่ค่อยเกรงอกเกรงใจใครเท่าไร แต่ไม่นึกเลยว่าเขาจะกลายมาเป็นอันธพาลแบบนี้ ปัญหาคือเจ้าเด็กนี่ดันเป็นเจ้านายของเธอในตอนนี้อยู่ และเป็นผู้ครอบครองสิทธิ์ในการบริหาร

ร้านสะดวกซื้อนะสิ

เขาสนใจแต่กำไรของร้านเท่านั้น และมีความรู้เรื่องการบริหารงานอยู่เท่าทางอ้อม แถมยังไม่แสดงความรับผิดชอบใดๆ อีก เขาไม่ชอบทั้งเรื่องสั่งของและดูแลพนักงาน แต่เนื่องจากเป็นเจ้าของร้านเลยต้องสั่งงานนั้นกับคนที่อยู่ใต้บังคับบัญชา ดังนั้นเขาจึงเลื่อนขั้นให้ซ็อนซุกเป็นผู้จัดการร้าน มินซิกบอกว่าร้านสะดวกซื้อดำเนินกิจการไปโดยอัตโนมัติมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จากนั้นบอกให้เธอช่วยดูแลกิจการให้ดำเนินไปอย่างราบรื่น เขาพูดเช่นนั้นแล้วร่ายยาวถึงสภาพการณ์ของร้าน แต่กลับชี้เหนียวกับเรื่องค่าตอบแทนของผู้จัดการ ด้วยเหตุนี้ซ็อนซุกจึงได้เงินเพิ่มขึ้นจากตอนเป็นพนักงานพาร์ตไทม์เพียงแค่สี่แสนวอน แล้วก็ถูกโยนงานมาให้หนักเกินกำลัง ตั้งแต่งานสั่งของไปจนถึงงานดูแลพนักงาน มีเพียงเหตุผลเดียวที่ทำให้เธอปฏิเสธไม่ลง พี่ย็องซุกนั่นเอง เธอยังจำววดตาตอนอีกฝ่ายจับมือตนแล้วฝากฝังร้านและมินซิกได้เป็นอย่างดี

วันนี้พ่อหนุ่มซ็องซอลาหยุด และเนื่องจากหาคนมาทำงานพาร์ตไทม์แทนไม่ได้ ซ็อนซุกเลยต้องประจำอยู่ที่ร้านสะดวกซื้อจนถึงเย็น กระทั่งความมืดคืบคลานเข้ามา ลูกค้าที่เลิกงานแล้วก็ตบเท้าเข้ามาในร้าน พาให้ความเหนื่อยล้าโถมเข้าใส่ทันที เธอดื่มเครื่องดื่มชูกำลังที่ปกติไม่ชอบเข้าไปถึงสองขวด

ตอนนั้นเองคุณกนกก็เปิดประตูเดินเข้ามาในร้าน ซ็อนซุกดูนาฬิกา เขามาเร็วกว่าปกติตั้งสองชั่วโมง คุณกนกก็บอกว่าได้ยินว่าพ่อหนุ่มซ็องกลางวันนี้เลยมาทำงานเร็ว เพราะคิดว่าต้องมาช่วยรับกะต่อ

ซ็อนซุกที่ซาบซึ้งใจขึ้นมานิดหน่อยแค้นหัวเราะให้กับความตั้งใจของเขา จะดีแค่ไหนถ้าเขาบอกกันก่อนว่าจะทำงานเร็ว! ถ้าคนเราตรงไปตรงมาและพูดคุยล้อเล่นกันกว่านี้ก็คงจะดี...เธอคิดว่าครอบครัว

ของเขาคงอึดอัดมากแน่ ๆ แล้วพลันนึกถึงสามีของตัวเองที่หายหัว
ออกจากบ้านไป ไม่นานเสียงแคนหัวเราะก็กลายเป็นเสียงถอนหายใจ
แย่จริง

พอเจอเรื่องแบบนี้ เธอมักจะคิดว่าไกลเดินรีทรีฟเวอร์ดีที่สุดใน
นี้แล้ว ชายประจักษ์กลางคืนที่จากร้านไปหลังจากโควิดระบาดได้
ไม่นาน คนคนนั้นกำลังมีชีวิตที่ดีอยู่ที่ไหนสักแห่งหรือเปล่าละ แม้จะนึก
สงสัยขึ้นมาแวบหนึ่ง แต่เธอก็เหนื่อยล้าและหิวโหยจนเลิกคิดแล้วหันมา
เตรียมตัวกลับบ้านแทน

“อ้อ เจ้าของร้านคงยอมให้ผมลาออกแล้วนะครับ”

คุณกวักพูดในตอนที่ยื่นซองทอดเสื้อกั๊กยูนิฟอร์มแล้วเดินออกมา
จากห้องเก็บของ จากนั้นความทรงจำเมื่อเข้าก็ผุดขึ้นมาในสมอง ซ้อนซุก
เดินเข้าไปหาคุณกวักด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“เจ้าของร้านคงว่ายังไงบ้างคะ เขาบอกว่าจะขึ้นค่าแรงรายชั่วโมง
ให้แล้วขอไม่ให้คุณลาออกหรือ”

“ครับ ผมเลยตอบกลับไปว่าถ้าขึ้นค่าแรงให้เป็นห้าหมื่นวอน
จะไม่ใช่”

“แล้วเขายังไงคะ”

“ก็บอกว่าที่ผ่านมาสูกมาก แต่ไม่ต้องกลับมาเจอกันอีกเลย
ดีกว่า”

“เฮ้อ นิสัยก็เป็นซะอย่างนี้”

“ไม่เป็นไรครับ มันเป็นการเล่นละครพล็อตเดิม ๆ ของคนคนนั้นนะ
ผมฟังมาหลายรอบแล้ว จำได้ว่าตอนผมตกลงทำงานพาร์ตไทม์ที่ร้านนี้
เขาก็พูดแบบเดียวกันแล้วบอกว่าอย่าทำงานเลย”

เธอรู้สึกได้ว่ามุมปากของคุณกวักที่อยู่ใต้หน้ากากอนามัยกระตุก
ถ้าอย่างนั้นยังต้องรืหาคนมาทำงานพาร์ตไทม์กะกลางคืน

ซ็อนซุกวางกระเป๋าดำ บอกให้คุณกนกโกออกมาแล้วเดินเข้าไปหลังเคาน์เตอร์แทน จากนั้นจึงอัปโหลดประกาศรับสมัครพนักงานลงในเว็บไซต์งานพาร์ทไทม์ด้วยคอมพิวเตอร์ที่วางอยู่ด้านใน พรินต์ใบปลิวรับสมัครพนักงานของร้านสะดวกซื้อออนไลน์โดยเฉพาะ แล้วใช้ปากกาถูกลิ้นเขียนรายละเอียดลงไป สุดท้ายก็แปะสติกเกอร์เทปลงบนใบปลิวแล้วหันไปหาคุณกนกโก

“ฉันกำลังเหนื่อยอยู่พอดี ขอขอบคุณนะคะที่มาร้านเร็ว”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยครับ ผมต้องขอโทษด้วยที่ลาออกกะทันหัน”
เขาค้อมศีรษะให้ และเธอก็ค้อมศีรษะตอบเช่นกัน

ซ็อนซุกเปิดประตูกระจกเดินออกไปข้างนอก แล้วจัดการติดประกาศรับสมัครพนักงานพาร์ทไทม์กะกลางคืนที่เพิ่งพรินต์เมื่อครู่นี้ไว้ข้างๆ ประกาศรับสมัครพนักงานกะสุดสัปดาห์ จะบ้าตาย ใบปลิวรับสมัครพนักงานแบบหนึ่งแถมหนึ่งหรือไง เธอกังวลเหลือเกินว่าคนจะเข้าใจผิดว่าที่นี่เป็นสถานที่ที่จับพนักงานพาร์ทไทม์กิน

ถึงอย่างนั้นระหว่างทางกลับบ้านเธอก็ฮัมเพลงไปด้วย เพราะว่าหยิบข้าวปั้นสามเหลี่ยมรสข้าวยำที่ลูกชายชอบติดมือมาถึงสองอัน และยังมีเวลาพาเยปึกกับกามีไปเดินเล่นด้วย การเลิกงานเป็นยาฟื้นฟูความเหนื่อยล้าจริง ๆ ซ็อนซุกเดินจ้ำผ่านถนนยามค่ำคืนในฤดูร้อนไปถึงบ้านรวกับความอ่อนเพลียเมื่อครูนึ้มลายไปหมดแล้ว

ยังคงมีเสียงป็นดังออกมาจากห้องของลูกชายเช่นเดิม แต่เธอเดาได้ว่านั่นไม่ใช่เสียงประกอบในเกม หากแต่เป็นฉากแอ็กชันในละครต่างประเทศ

ฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว ลูกชายเลิกนิสัยเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านได้สักทีและหางานทำได้สำเร็จ ที่ที่เขาเข้าไปทำงานได้ในช่วงเวลาแบบนี้เป็น

บริษัทอำนวยการสร้างภาพยนตร์และละคร ได้ยืนยันว่าเป็นบริษัทอำนวยการสร้างภาพยนตร์ของผู้ผลิตที่ลูกชายรู้จักหลังจากออกจากกิจการยักษ์ใหญ่แล้วก้าวเข้าสู่วงการภาพยนตร์ เนื่องจากวงการภาพยนตร์กำลังลำบากเพราะโควิด บริษัทอำนวยการสร้างภาพยนตร์เลยหันมาผลิตละคร ทำให้ต้องจ้างคนเพิ่ม จึงมีคนเสนองานมาให้ลูกชาย แม้ครั้งหนึ่งซ็อนซุกจะเคยต่อว่าเขาเพราะทำงานไร้ประโยชน์อย่างงานถ่ายภาพยนตร์ แต่พอปัญหาคลี่คลายไปในทางนั้นแล้วเธอก็คิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกใบนี้เอาแน่เอานอนไม่ได้จริง ๆ

ไม่เพียงเท่านั้น อาชีพของลูกชายที่ได้ชื่อว่าโปรดิวเซอร์วางแผนละครก็ดูแปลกประหลาดในสายตาของซ็อนซุก มันเป็นงานที่ต้องดูแลครเกาหลี อเมริกา ญี่ปุ่น และจีนตลอดทั้งวัน แน่แน่นอนนอกจากดูแลครแล้วยังมีงานอื่นๆ อีกก็จริง แต่เธอก็ต้องตกใจที่ลูกชายได้รับเงินเดือนทุก ๆ เดือนทั้งที่ทำงานซึ่งดูไม่เหมือนงานในสายตาของเธอ แถมเขายังทำงานที่บ้านและออกไปประชุมที่บริษัทเพียงสัปดาห์ละสองครั้งเท่านั้น เขาทำงานในห้องของตัวเองเหมือนในอดีตที่หมกตัวอยู่ในห้องแล้วเอาแต่เล่นเกมจนไม่สนใจอะไรเลย เธอจึงอดแปลกใจไม่ได้

ลูกชายบอกว่าเดี๋ยวนี้เป็นยุคของไอทีที่¹ มีแพลตฟอร์มที่ต้องจ่ายเงินถึงจะดูได้อย่างเนตฟลิกซ์ บริษัทของเขาจะเอาผลงานไปลงที่นั่นซ็อนซุกไม่ค่อยเข้าใจตั้งแต่ได้ยินคำศัพท์เฉพาะแล้ว แต่เธอก็ปลื้มใจกับท่าทางของลูกชายตอนอธิบายด้วยแววตาเป็นประกาย เธอภาคภูมิใจในตัวลูกชายที่ได้ทำงานที่เขาอยากอด แล้วขอบคุณที่เขาเล่าเรื่องนั้นให้แม่ฟังด้วย นั่นเป็นความเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ของทั้งสองคนที่เพิ่งจะเกิดขึ้นได้เพียงหนึ่งปีครึ่ง

¹ Over the Top บริการที่เปิดให้ชมคอนเทนต์ประเภทภาพยนตร์ ละคร รายการโทรทัศน์ผ่านอินเทอร์เน็ต

เดี๋ยวนี้อีลอนซุกไม่บ่นลูกชายแล้ว ไม่บอกให้เขาไปสอบรับราชการที่มั่นคงด้วย เธอตั้งใจว่าจะไม่บอกให้เขาแต่งงานด้วยความเป็นไปของโลกในยุคสมัยของลูกแตกต่างกันไปจากมาตรฐานตอนเธอยังสาว นี่เป็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเมื่อเธอรับฟังและยอมรับคำอธิบายของลูกชาย แม้จะเคยกลัวท่าทีของลูกชายที่คิดตีตัวออกหาก แต่เดี๋ยวนี้นักสู้รับรู้ถึงความแตกต่างของกันและกัน และรักษาระยะห่างเอาไว้อย่างดี

ชีวิตลูกชายที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็เป็นไปตามคำพูดที่ว่า “อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด!” เช่นกัน หลังจากยอมรับแล้วว่าแม่ไม่ใช่คนที่ควบคุมอะไรได้ ไม่ว่าลูกชายจะทำอะไร เธอก็หันมาเชื่อใจและสนับสนุนเขาแทน แม้เป็นงานที่หาเงินไม่ได้มาก แต่หากเป็นงานที่ลูกชายชอบ เธอก็ตัดสินใจว่าจะลองชอบด้วย

หลังจากแม่ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการสาขา ลูกชายก็มาช่วยดูโน่นดูนี้ด้วยเช่นกัน เดี๋ยวนี้นักสู้ที่เคยเกลียดการมาร้านสะดวกซื้อของแม่เหมือนเกลียดการไปคลินิกทันตกรรมสมัยเด็กแวะเข้ามาที่ร้านเป็นประจำ เขามาลำรวจดูสิ่งต่างๆ แล้วคอยให้คำแนะนำ กาแฟกระป๋องแบบใหม่ที่ส่งไปด้วยความเด็ดเดี่ยวไม่นานมานี้ก็ได้ลูกชายเป็นคนแนะนำให้ สินค้าชิ้นที่ใช้เมล็ดกาแฟเกรดยอดเยี่ยมของกัวเตมาลาขายดีจนเธอต้องสั่งเพิ่มอีก เหตุผลในการแนะนำของลูกชายนั้นก็ถูกเผย เขาบอกว่าที่ผู้คนไปคาเฟ่บ่อยลงเพราะต้องเว้นระยะห่าง จึงหันมาหากาแฟที่รสชาติใช้ได้จากร้านสะดวกซื้อแทน และแน่นอนว่าการที่ลูกชายสนใจเรื่องงานของแม่ก็ทำให้อีลอนซุกปลาบปลื้มไม่แพ้ยอดขายที่เพิ่มขึ้นเลย

ไม่นานนักเสียงปืนในห้องลูกชายก็แผ่วลง แทนที่ด้วยเสียงดนตรีดังกึกก้อง สงสัยละครจะจบไปตอนหนึ่งแล้ว อีลอนซุกวางข้าวปั้นสามเหลี่ยมรสข้าวยาสองอันประจันหน้ากันบนโต๊ะอาหาร จากนั้น

ก็ใส่สายจูงให้เย็บและกำมีที่ควรงหึงๆ มาตั้งแต่เมื่อครั้งนี้ เธอคิดภาพลูกชายที่ออกมาจากห้องหลังดูละครเสร็จ พอเห็นข้าวปั้นสามเหลี่ยมรสข้าวยาเขาคงดีอกดีใจ คิดแล้วเธอก็ออกไปเดินเล่นด้วยหัวใจสิงโลก

บ่ายวันต่อมา เจ้าของร้านคังเดินเข้ามาในร้านสะดวกซื้อ สภาพของเขาแทบจะดูไม่ได้ เนื้อตัวอวบอ้วนทำให้เสื้อยืดแขนสั้นที่สวมอยู่กลายเป็นเสื้อแนบเนื้อ กลิ่นเหงื่อและกลิ่นเหล้าผสมปนเปกันอย่างไม่น่าพิสมัยจนแทบจะต้องระบายอากาศเสียเดี๋ยวนั้น

เจ้าของร้านคังเกาตันขาหนาได้ทางกงชาลัน แล้วเดินตรงไปทั่วร้านสะดวกซื้อ เขาหันซ้ายหันขวารวกับเป็นสุนัขที่เหียวปัสสาวะตามจุดต่างๆ เพื่อบอกเขตแดนของตน พลางสำรวจชั้นวางของ ช้อนชุกเล็กสนใจว่าเขาจะทำอะไร แล้วหันมาดจอกับลูกค้าผู้หญิงที่เดินมาแยงเคาน์เตอร์ชำระเงิน แม้ลูกค้าจะสวมหน้ากากอนามัยอยู่ ช้อนชุกก็รู้สึกได้ว่าเธอย่นจมูก

หลังจากคิดเงินเสร็จเรียบร้อยแล้วลูกค้าเดินออกไปจากร้าน เจ้าของร้านคังก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าราวกับรอจังหวะนี้อยู่

“น้ำ น้ำส้มของมัวเกินไปหรือเปล่าครับ”

“มีปัญหอะไร”

“ทำไมถึงสั่งผลไม้ฤดูร้อนที่ขายไม่ออกพวกนั้นอยู่เรื่อยเลยละ ทั้งแดงไม่หั่นชิ้น ทั้งสับปะรด สั่งมาทำไมครับ”

“ขายไม่ออกที่ไหนกัน ไปดูยอดขายสิ ที่นี้อยู่หน้ามหาวิทยาลัยสตรีนะ เธอไม่รู้ใช่ไหมว่าพวกนักศึกษาหญิงนะกินผลไม้กันเป็นประจำ”

“เหอะ แต่มันดูเหี่ยว ไม่น่ากินเลยนะ...”

“เลิกคุยโตแล้วออกมาร้านบ่อยๆ หน่อย เดี่ยวเธอจะารู้เอง”

“อ้าว มีผู้จัดการสาขาอยู่แล้วทั้งคน ถ้าผมมาบ่อยก็เปลือง

ทรัพยากรบุคคลเปล่าๆสิครับ บอกแล้วไงว่าผมเชื่อใจน้ำ”

เจ้าของร้านคงหันกลับไปด้วยสีหน้าทะเล้นแล้วตรงไปยังตู้เย็น จากนั้นก็หยิบเบียร์สี่กระป๋องเดินกลับมา แน่نونว่าไม่ได้คิดเงินแล้วยังต้องให้ถุงไปฟรีๆด้วย ถึงจะว่าอะไรไม่ได้เพราะเขาเป็นเจ้าของร้าน แต่ชื่อนชุกก็ไม่ใช่คนที่จะยอมปิดปากเงียบ

“กำลังวางแผนทำธุรกิจอยู่จริงๆหรือเปล่า กินเหล้าให้น้อยลงหน่อยเถอะ ต้มเบียร์ตั้งแต่วันมันใช้ได้หรือ”

“น้ำไม่รู้อะไร ต้มเบียร์ตอนกลางวันทำให้สมองปลอดโปร่งสุดๆเลยนะครับ ถึงผมจะ...ถูกหักหลังในธุรกิจเบียร์แล้วก็ได้รับแรงกระแทกแต่คอยดูเถอะ ผมจะ...เอ๊ย”

กลิ่นเรอรุนแรงทะลุทะลวงหน้าากอนามัยเข้ามาจนช้อนชุกทำหน้า่วอย่างไม่ปิดบัง น้อย ใจเด็กนี่ ถ้าไม่ใช่ลูกชายที่ย้องชุกละก็...เธออยากจะพาดลงกลางหลังเขาเต็มแรง แต่ห้ามใจไว้ได้อย่างหวุดหวิด

เจ้าของร้านคงไม่รู้ถึงความในใจของช้อนชุก เขายืมว่าพลางเดินออกไปจากร้านสะดวกซื้อ แต่แล้วก็หยุดดูประกาศรับสมัครพนักงาน จากนั้นเดินกลับมาหาด้วยท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่องเหมือนครูป่ายปកครองที่กำลังได้ใจเพราะจับผิดนักเรียนได้

“น้ำ จริงๆเลยเนี่ย! งานพาร์ทไทม์กะกลางคืนสัปดาห์ละห้าวันนี่มันอะไร ผมบอกแล้วไงครับว่าให้แบ่งเป็นสองวันกับสามวัน”

“ไม่ได้หรอก ทำอย่างนั้นไม่มีใครสมัคร”

“ถ้าใช้งานห้าวันเต็ม แล้วเรื่องค่าตอบแทนวันสุดสัปดาห์ละจะอย่างไร ผมบอกไปกี่ครั้งแล้วว่าเรื่องการจ้างงานติดต่อกันสัปดาห์ละห้าวันให้จบที่น้ำกับลุงกวักเป็นคนสุดท้าย”

“งั้นก็หาคนไม่ได้หรอก ถ้าเป็นเจ้าของร้านคงเองจะอยากทำงานตอนกลางคืนวันธรรมดาแค่สองวันหรือ ไม่ใช่วันสุดสัปดาห์ด้วย”

“ทำสิ พวกที่ไม่เหลืออะไรติดตัวเลย! ได้ยินว่าเดี๋ยวนี้โควิด
ทำให้งานพาร์ตไทม์ลดน้อยลงนะ แล้วนี่ก็ช่วงปิดเทอมด้วยไม่ใช่หรือ
เป็นช่วงสงครามการหางานพาร์ตไทม์ของพวกนักศึกษาหมา'ลัยเลย
นะครับ น้ำ ถึงผมจะเป็นเจ้าของร้านแค่นาม แต่ถ้าไม่สนใจคำพูด
ผมเลย ผมก็เสียใจนะ เปลี่ยนประกาศเป็นสองวันกับสามวันเถอะ
ในเว็บไซต์งานพาร์ตไทม์ก็ด้วย”

อีก

เธอตัดสินใจว่าจะหลบมรสุมก่อน จึงตอบกลับไปแค่ว่าเข้าใจแล้ว
เพราะถึงเจ้าของร้านคงจะพูดมากอย่างนั้น แต่ไม่นานเขาก็จะเลิกสนใจ
ไปเอง คราวก่อนตอนจ้างพ่อนุ่มซ็องก็เหมือนกัน เจ้าของร้านบอกว่า
เขาเป็นคนอ่อนปวกเปียกที่ยังไม่ได้ไปรับราชการทหารด้วยซ้ำ อย่าให้
เงินตามค่าจ้างขั้นต่ำเลย ทว่าสุดท้ายแล้วเรื่องนั้นก็กลายเป็นโมฆะไป
ไม่ใช่หรือ

ซ็อนซุกข่มอารมณ์โกรธแล้วเดินตามหลังออกไปส่งเจ้าของร้านคัง
ถึงหน้าประตู เธอแค่แสร้งทำที่เหมือนแกล้งประกาศออกเท่านั้น

ถ้าขึ้นประกาศเป็นสองวันกับสามวันคงมีคนมาทำงานพาร์ตไทม์
กะกลางคืนไม่ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์แน่ หากจะหาคนมาเสียบแทน
ตำแหน่งของคุณกวกที่จะว่างลงในสัปดาห์หน้าก็มีแค่วิธีนี้ คือเลือก
ให้มาทำงานหัววันก่อน ซ็อนซุกตัดสินใจว่าถ้าเจ้าของร้านคังไม่เห็นด้วย
ค่อยใช้ไม้แข็งบอกเขาว่าหาคนไม่ได้ ดังนั้นให้เขามาทำเอง ถึงเจ้าของ
ร้านคังจะโอ้อวดว่าตนล้มลุกคลุกคลานในชีวิตการทำงานมาอย่างหนัก
แต่นี่เป็นเวลาที่จะได้แสดงให้เห็นว่าคนอย่างไอซ็อนซุกที่ผ่านร้อน
ผ่านหนาวมาหมดแล้วก็ไม่ใช่คนที่จะยอมใครง่ายๆ เหมือนกัน

พอจวนจะสี่โมง ซึ่งเป็นเวลาเปลี่ยนกะของพ่อนุ่มซ็อง ลูกค้า
สาวคนหนึ่งก็ถือช็อกโกแลตมายืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์คิดเงิน หลังจาก

คิดเงินเสร็จแล้วรีบสินค้าคืนไป ลูกค้าก็ทำท่าจะหมุนตัวไปอีกทาง แต่แล้วก็หยุดชะงักครู่หนึ่ง

“เอ่อ ไม่ทราบว่ะ...”

พาร์ตไทม์กะกลางคืน ต้องเป็นผู้สมัครทำงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนนะ!

ซ็อนซุกย៉าประโยคนั้นซ้ำ ๆ ในใจพลางสบตากับหญิงสาว คิ้วตกร่นา แวตาสงบนิ่งเห็นหน้ากากอนามัยดูงดงาม ไม่สิ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเดี๋ยวนีใส่หน้ากากอนามัยกันหมดหรืออย่างไร คนหนุ่มสาวถึงได้ดูเป็นมิตรกันทั้งนั้น

“จะทำงานพาร์ตไทม์หรือคะ เป็นนักศึกษาหา‘ลัยซุกมย็องหรือ”

ซ็อนซุกผู้มีนิสัยใจร้อนโพล่งถามออกไปก่อน ลูกค้าผู้หญิงชะงักไปอีกครั้ง ซ็อนซุกสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายขมขมบิปากอยู่ใต้หน้ากากอนามัย

“คือว่า พาร์ตไทม์กะกลางคืนนะคะ...”

“ใช่คะ เราหาพนักงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนอยู่ แถวนี้เป็นย่านที่อยู่อาศัย ไม่อันตรายหรอก แถมยังอยู่ใกล้สถานีตำรวจด้วย ผู้หญิงก็ทำงานนี้ได้สบาย ๆ เลยนะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นคะ คือคุณคนที่ทำงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนนะ ที่ดูอายุเกินหกสิบเล็กน้อย”

หืม ทำไมจู่ ๆ ก็ถามถึงคุณกวักละ ซ็อนซุกห่อเหี่ยวพอรู้ว่าเธอไม่ได้มาสมัครงานพาร์ตไทม์ แล้วน้ำเสียงก็พลันหายบกระด้างขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ

“เขาทำไมหรือคะ”

“คราวก่อนเขาไม่อยู่นะคะ เขาลาออกเพราะไม่สบายตรงไหนหรือเปล่าคะ”

“เปล่า เขาทำงานเอง เมื่อวานนี้ยังมาทำงานนะ ว่าแต่ทำไมหรือ รู้จักกับคุณกวักหรือคะ”

ลูกค้าผู้หญิงผงกศิระชะเบา ๆ “ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเงินอายุหรือ ยอมรับกันแน่ ชื่อนซุกอึดอัดใจจนทนไม่ไหว แต่ท่าที่ระแวดระวังของ อีกฝ่ายทำให้แสงในสมองของเธอสว่างวาบขึ้น

“หรือว่าคุณเป็นลูกสาวคุณกวัก”

เมื่อถามเช่นนั้น หญิงสาวก็ทำตาโตเหมือนกระต่าย เอนตัว เข้าหาชื่อนซุกก่อนจะเอ่ยถาม

“รู้ได้ยังไงหรือคะ ฉันไม่มีมุมที่เหมือนพ่อเลยแท้ ๆ...”

“คุณกวักบอกว่าเขามีลูกสาวหนึ่งคน ลูกชายหนึ่งคนคะ เขาเคย เอรูบให้ฉันดูด้วย แต่คุณใส่หน้ากากอนามัยฉันเลยจำไม่ได้ แต่พอ เพ่งดูให้ละเอียดแล้ว คิ้วที่เป็นเส้นตรงคล้ายกันนะ ไซ้ไหม มีมุมที่คล้าย กันอยู่นะคะ”

ลูกสาวคุณกวักปาดหน้าผากหนึ่งที่ ชื่อนซุกรู้สึกได้ว่าอีกฝ่าย เกรงอกเกรงใจเธอ แล้วตอนนั้นก็มีเสียงดังกรังกรังพร้อมกับที่ พ่อหนุ่มซ็องเดินเข้ามา เขาโค้งมศิระแบบขอไปทีแบบที่ทำจนเป็น เอกลักษณะพร้อมเดินตรงไปห้องเก็บของ

“เอ่อ คุณแล้วน่าจะใกล้เปลี่ยนกะแล้ว...ถ้าไม่ว่าอะไร ขอคุยด้วย ลักครู้ได้ไหมคะ ฉันจะเลี้ยงน้ำชาเอง”

เธอสบตาชื่อนซุกตรง ๆ แล้วพูด

แม้จะรู้สึกได้ว่าเป็นเรื่องน่าลำบากใจ แต่ก็ไม่มีวิธีที่ชื่อนซุก จะเลี่ยงหลบสายตาแววอนที่อีกฝ่ายส่งมาเลย

ชื่อนซุกเต็มใจรับลงไปเครื่องดื่มสีน้ำตาลอ่อนที่มีน้ำแข็งลอยอยู่ ใช้หลอดคนแล้วก็ดูดเข้าไปอีกใหญ่ ลาเต้ที่ทั้งหวานและเย็นสดชื่น

เป็นเครื่องดื่มสุดโปรดในฤดูร้อนของซ็อนซุก แน่แน่นอนว่าดื่มเฉพาะเวลา มีคนเลี้ยง ปกติแล้วเธอจะเสียดายเงินเกินกว่าจะใช้ซื้อกาแฟ เวลาแบบนี้เลยต้องดื่มลาเต้เย็นให้ได้

เธอดื่มเข้าไปอีกหนึ่งอีก แล้วก็มีท่าทางผ่อนคลายมากขึ้น ซ็อนซูกมองลูกสาวคุณกวกัก เมื่อส่งสัญญาณด้วยสายตาว่าพูดมาสิ ทางนั้นกว้างด้วยใส่อเมริกาโนที่ยกขึ้นจ่อใกล้ปาก แล้วจึงมาที่ซ็อนซุก

“สมัยเรียน ฉันเป็นนักกีฬาว่ายน้ำค่ะ ใช้เงินไปเยอะเลยด้วย แต่น่าเสียดายที่ฉันไม่อาจประสบความสำเร็จในฐานะนักกีฬาได้ ตอนนั้น ฉันใช้ชีวิตเป็นครูสอนว่ายน้ำ งานที่เดิมมีน้อยนิดอยู่แล้วยิ่งลดน้อยลงไปในใหญ่เพราะโควิด สัปดาห์หนึ่งฉันเลยไปทำงานแค่ไม่กี่วันค่ะ”

“เพราะเงินเลยแวะมาตอนกลางวันได้สินะคะ ถ้าเป็นพนักงานบริษัทคงไม่สะดวกมาวันธรรมดา”

“ความจริงแล้ว ฉันตกใจนะคะที่พ่อเป็นฝ่ายเล่าเรื่องของฉันให้คุณนายฟังก่อน”

“อย่าเรียกคุณนายเลย เรียกฉันว่าคุณโอก็พอค่ะ”

“ค่ะ คุณโอ ไม่รู้ว่าคุณรู้ไหม แต่พ่อแม่ฉันหย่ากันเมื่อหลายปีก่อนค่ะ พ่อไม่สนิทกับฉันและน้องชาย พวกเราก็เลยห่างเหินกันไปโดยอัตโนมัติ หลังจากนั้นพอโทร.ไปหา ท่านก็จะถามไถ่เหมือนสอบถามคำว่าโทร.มาทำไม ถ้าเราไม่โทร.ไป ท่านก็จะปาดหน้าโทร.มาหาแล้วถามว่าทำไมช่วงนี้ไม่โทร.หา...ฉันคุยกับพ่อเป็นเรื่องเป็นราวไม่ได้เลยคะ ท่านเป็นคนแข็งแกร่งมาแต่ไหนแต่ไร แถมมีนิสัยสมัยเป็นตำรวจติดตัวมาอีกเลยน่ากลัวนิดหน่อยนะคะ ตอนเราอาศัยอยู่ด้วยกัน พวกเราเห็นท่านทะเลาะกับแม่มาเยอะ...ไม่สิ ไม่เชิงว่าเป็นการทะเลาะ แต่พ่อเป็นคนชอบพูดจาทำร้ายจิตใจและโมโหใส่ฝ่ายเดียวมากกว่า พวกเราโตมาโดยที่เห็นภาพแบบนั้น แล้วก็ได้รับ

บาดแผลไปโดยปริยายด้วย”

อารมณ์ของเธอฉันทื่นขึ้นมาจนต้องหยุดพูดไปครู่หนึ่ง ซ็อนซุกทำท่าบอกรให้เธอดื่มกาแฟ เธอจึงยกถ้วยกาแฟไปแตะที่ริมฝีปากแล้วจิบเพียงแค่อลิ่นน้อย ก่อนจะพูดต่อ

“น้องฉันทำงานบริษัทที่ต่างจังหวัด แต่ฉันอยู่กับแม่ที่โซลค่ะ แม่ไม่ชอบพูดเรื่องเกี่ยวกับพ่อ ความจริงพอฉันเริ่มทำงานก็คิดถึงพ่อขึ้นมาบ่อยๆ พ่อเป็นคนจ่ายค่าเรียนว่ายน้ำและค่าสมัครแข่งว่ายน้ำให้ฉันทั้งหมด ฉันเพิ่งมารู้ทีหลังว่าวันที่มีแข่ง ท่านจะเลื่อนการสืบสวนคดีสำคัญไปแล้วแอบมาดูฉันแข่งด้วยค่ะ ถึงท่านจะแข่งกระด้าง แต่ก็ช่วยรับผิดชอบทุกอย่างที่จำเป็นในการเป็นนักกีฬาอยู่ข้างหลัง หลังจากไม่ประสบความสำเร็จในฐานะนักกีฬา ฉันก็มักจะห่อเหี่ยวอยู่เสมอ พ่อทนดูไม่ได้ เราเลยยังไม่ลงรอยกันมากขึ้นค่ะ”

ยิ่งเธอพูดเร็วเท่าไร ซ็อนซุกก็ยิ่งมีอาการร่วมไปกับเรื่องราวมากเท่านั้น ซ็อนซุกใช้หลอดคนลาเต้เย็นที่เหลือนด้วยแวนดาเป็นประกาย

“แต่ฉันไม่รู้เลยว่าต้องแก้ปัญหาความสัมพันธ์ยังไง เหมือนกับว่าตั้งแต่ช่วงหนึ่งในตอนที่ฉันอายุสิบกว่าๆ จนถึงตอนนี้เป็นเวลาที่ยาวเปล่า ฉันไม่เคยพูดคุยกับพ่ออย่างจริงจังๆ เลย แต่ไม่นานมานี้อาหญิงโทร.มาหา บอกว่าขึ้นมาหาพ่อที่โซลแล้วตกใจมาก เพราะห้องสตูดิโอที่พ่อพักอยู่สะอาดสะอ้าน เขาทำกับข้าวกินเองบ่อยๆ แถมยังทำงานพาร์ทไทม์กะกลางคืนอีก อาบอกว่าพ่อพ่ออยู่คนเดียวก็อ่อนแอไปมาก แล้วถามว่าพวกเราแวะไปดูท่านเป็นครั้งคราวหน่อยได้ไหม ที่สำคัญคือฉันแปลกใจ เพราะนี่ภาพพ่อทำงานที่ร้านสะดวกซื้อไม่ออกเลย ท่านมักจะกดคนอื่นอยู่เสมอนะคะ ตอนไปร้านอาหารก็ไว้วางเพราะปัญหาเล็กๆ หมายถึงทำพฤติกรรมชมคนด้อยกว่าแบบที่เขาเรียกกันนะ การที่คนอย่างพ่อมาทำงานร้านสะดวกซื้อ

เลยเป็นอะไรที่...จินตนาการไม่ออกเลย เตียวนะคะ ขอโทษที่ฉัน
ร่ายยาวเรื่องตัวเองไปเรื่อย แต่ฉันไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงเลยวะมา
ที่ร้านตอนกลางคืนเมื่อสองสามวันก่อน...เอ่อ คือว่า..."

จู่ๆ ใบหน้าของเธอก็แดงเรื่อขึ้นมา ซ่อนซุกรู้สึกได้ว่าอีกฝ่าย
กำลังทุกขใจจึงเฝ้ามองเงียบๆ ก่อนจะเผยรอยยิ้มน้อยๆ หญิงสาว
ก้มหน้าแล้วกระซิบอย่างแผ่วเบาว่า "ขอโทษคะ" โดยกลั่นเสียงสะอื้น
เอาไว้ ซ่อนซุกจึงยื่นกระดาษทิชชูให้หญิงสาวที่ก้มหน้างูต

"ถึงจะเล่าเรื่องไม่เป็นลำดับ แต่ฉันก็พอเข้าใจว่าคุณหมายถึง
อะไร ฉันมีเวลาเหลือเฟือ เธอได้ตามสะดวกเลยนะคะ ไม่เป็นไรเลย
ยังไงฉันก็ทำงานกับคุณกวักมาเกินหนึ่งปีแล้ว มีเรื่องที่น่ารักของคุณเขา
เหมือนกัน คุณลูกสาวสุดน่ารักรวบรวมความกล้ามาหาทั้งที ฉันจะลอง
ช่วยในเรื่องที่ช่วยได้นะคะ ดีไหมคะ"

ลูกสาวคุณกวักรับกระดาษทิชชูไปแล้วรีบซับน้ำตา ส่วนซ่อนซุก
ดื่มลาเต้เย็นที่เหลือต่อ ครู่ต่อมาเมื่อหญิงสาวจิตใจสงบลงแล้วถึง
เอ่ยถามซ่อนซุกว่าจะดื่มอะไรอีกไหม ซ่อนซุกตอบว่าไม่เอาเครื่องดื่มแล้ว
เดิมทีตอนนี้เป็นเวลากลับไปกินของว่างที่บ้าน ดังนั้นถ้าได้กินคุกกี้
หรือเค้กก็พอ หญิงสาวเดินไปทางตู้โชว์ของหวานของคาเฟ่ขณะที่ซ่อนซุก
ตัดสินใจว่าในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็จะกินให้เอร็ดอร่อยแลกกับการ
สละเวลาของตัวเองให้อีกฝ่าย

ลูกสาวคุณกวักกลับมาที่โต๊ะหลังสังขม จากนั้นก็นั่งลงตรงหน้า
ซ่อนซุกด้วยสีหน้าของคนที่ใจเย็นลงมาก

ระหว่างทางกลับบ้าน ซ่อนซุกเอาแต่คิดไม่หยุดว่าคุณกวัก
จำลูกสาวไม่ได้จริงๆ หรือว่าทำเป็นเมินกันแน่ ถ้าทำได้เธออยากจะ
โทรไปถามเสียเตียวนั้นเลยด้วยซ้ำ แต่นั่นคงเป็นการเสียมารยาท

ทั้งยังไม่ตรงกับคำขอของลูกค้าเขาด้วย

หญิงสาวไม่กล้ามาคนเดียวจึงลากเพื่อนมาร้านสะดวกซื้อ ตอนกลางวันด้วยเมื่อสัปดาห์ก่อน หลังจากเลือกสินค้าเสร็จแล้วก็ค่อย ๆ เดินไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน ทว่าคุณกวกก็หันหน้าก็มาติดราคาเหมือนไม่เห็นเธอ แม้นึกสงสัยว่าผู้เป็นพ่อจำตนไม่ได้เพราะใส่หน้ากากอนามัยหรือเปล่า แต่ถึงอย่างนั้นจะให้ถอดหน้ากากอนามัยแล้วกลับเข้าไปในร้านสะดวกซื้ออีกเธอก็กลัวขาไม่ออก เพื่อนบอกว่าเหมือนพ่อจะไม่สบตากับลูกค้า ดังนั้นเขาจึงจำเธอไม่ได้ กระนั้นเธอก็ยังน้อยใจอยู่ดี ทำไมถึงจำลูกไม่ได้แค่เพราะใส่หน้ากากอนามัยนะ หรือว่าจำได้แต่แสร้งทำเป็นไม่สนใจ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนก็ล้วนแล้วแต่นำความผิดหวังมาให้ เธอระบายว่าอึดอัดใจและซาหninในอกอยู่หลายวัน

หลังจากครุ่นคิดอย่างหนักแล้ว หญิงสาวก็มาที่ร้านสะดวกซื้ออีกครั้งในสัปดาห์นี้ พอพบว่าคุณกวกไม่อยู่เลยเป็นห่วง เธอคิดว่าถ้าพ่อเลิกทำงานที่ร้านสะดวกซื้อไปทั้งอย่างนี้อาจจะไม่ได้เจอกันอีกสุดท้ายแล้วเธอจึงต้องเผชิญหน้ากับพ่อให้ได้ ทว่าความมั่นใจมีแต่จะถดถอยลงเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งเธอก็ลองเดินเข้าไปในร้านตอนกลางวันด้วยความดีใจ เธอเห็นช้อนชาก็คิดว่าอีกฝ่ายน่าจะบอกอะไรตนได้จึงเข้าไปชวนคุย

หากเป็นเวลาปกติช้อนชาก็คงโผล่ความคิดของตัวเองออกไปอย่างไม่ลังเล แต่คราวนี้จะทำอย่างนั้นไม่ได้ ต้องรอบคอบเข้าไป

จะว่าไปความดีใจนั้นก็เป็นวิธีที่ช้อนชุกใช้แก้ปัญหาลดชีวิตที่ผ่านมา ตอนปฏิบัติต่อสามีและลูกชายก็เช่นเดียวกัน เธอได้เรียนรู้ว่าเวลาที่มีเรื่องที่ต้องจัดการอย่างละเอียดรอบคอบ ในเวลาเช่นนั้นต้องมองเรื่องของตัวเองจากมุมมองของผู้สังเกตการณ์ ไม่ใช่ “ตัวฉัน” เธอเรียนรู้เรื่องนี้มาจากใครนะหรือ ก็พี่ย็องชุกนะสิ หลังผ่านจุดที่เปิดอก

สนทนากับลูกชายโดยไม่มีอะไรวางกันมาได้ไม่นานนักและเริ่มจะมีน้ำให้ขึ้นมาอีกครั้ง คำแนะนำอันลึกซึ้งของพี่ย่องซุกก็ทำให้เธอปิดบังนิสัยชอบดื้อดั่งซึกใช้ลูกชายไปได้

หลังจากนั้นมาซือนซุกก็เลี้ยงข้าวพี่ย่องซุกเป็นการขอบคุณตอนนั้นพวกเธอไปกินหมาล่าทั้งซึ่งเป็นอาหารยออดีต ณ ขณะนั้นแล้วพูดคุยกันอยู่พักใหญ่ พอซือนซุกบอกว่าคำแนะนำทำให้ความสัมพันธ์ของเธอกับลูกชายดีขึ้น พี่ย่องซุกก็ทำท่าท้อแท้พลางตัดพ้อว่าเป็นปริศนาจริง ๆ ที่วิธีนั้นใช้ไม่ได้ผลกับปัญหาของเธอเอง ซือนซุกบอกว่าถ้ากินอาหารรสเผ็ดแล้วจะหายเครียด และบอกให้พี่ย่องซุกชดน้ำหมาล่าให้สะใจไปเลย พี่ย่องซุกจึงยกชามหมาล่าทั้งขึ้นชดน้ำแกงจนล้นล้นอยู่พักใหญ่ ความทรงจำของเธอกับพี่ย่องซุกที่เหมือนอาหารเผ็ดร้อนแต่รสชาติอร่อยนั้นทำให้ปลายจมูกของซือนซุกเย็นเฉียบ

อย่างไรก็ตาม หลังจากครุ่นคิดอยู่นาน ซือนซุกก็ได้ข้อสรุปว่าแทบไม่มีทางที่คุณกนกซึ่งสายตายังคงมองได้ชัดแจ่มจะจำลูกสาวตัวเองไม่ได้ ทว่าเนื่องจากเป็นปัญหาที่ต้องจัดการด้วยความระมัดระวังอย่างมาก เธอจึงตัดสินใจว่าจะลองถามเขาต่อหน้าตอนเปลี่ยนกะวันพรุ่งนี้ ที่แรกเธอตั้งใจจะบอกลูกสาวคุณกนกว่าหากมีความกล้าก็ให้มาหาเธออีกครั้ง แต่พอลองคิดดูแล้ว อีกไม่นานคุณกนกก็จะไปจากร้านสะดวกซื้อแล้ว จึงต้องรีบเร่งมือ ซือนซุกตัดสินใจว่าจะแสดงความกล้าหาญออกมาแทนคนที่วิตกกังวล

“ได้ยืนยันวันนี้เกินสี่ร้อยคนอีกแล้วค่ะ ไม่ลดเลยจริงๆ”

ทันทีที่เปิดประตูร้านสะดวกซื้อเข้าไป ซือนซุกก็ส่งเสียงไปทางคุณกนกซึ่งประจำอยู่ที่เคาน์เตอร์ เธอเริ่มบทสนทนาด้วยเรื่อง “จำนวนผู้ติดเชื้อโควิดเมื่อวานนี้” ที่กลายมาเป็นคำทักทายยามเช้าของคนเกาหลี

ต่อจากเรื่อง “กินข้าวหรือยัง” และ “สภาพอากาศวันนี้” คุณกวักเพียงแต่พยักหน้าตามด้วยสายตาที่บอกว่าเห็นด้วย เป็นผู้ชายที่ปากหนักเสียจริงๆ

“ฉันกลัวจะตายอยู่แล้วว่าจะติดโควิด ยังไม่ทันได้ฉีดเข็มแรกเลยด้วยซ้ำ”

เธอเกริ่นขึ้นอีกครั้ง

“จะไปฉีดเมื่อไหร่หรือครับ”

คุณกวักซึ่งฉีดวัคซีนโควิดเข็มแรกเรียบร้อยแล้วเอ่ยถามแทนคำทักทาย

“สิ้นเดือนนี้ค่ะ แต่คนที่ฉีดมาแล้วบอกว่าอาการหนักมากฉันเลยกังวลสุดๆ อ้อ ตอนนั้นคุณกวักก็ป่วยจนมาทำงานไม่ได้ไปวันหนึ่งใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ”

“เฮ้อ ของฉันก็เรื่องหนึ่ง แต่เมื่อไรจะถึงตาผู้ชายเสียทีนะ ฉันกำชับเขาไว้แล้วว่าอย่าออกไปไหน ให้อยู่แต่ในบ้านจนกว่าจะถึงตอนนั้นค่ะ โชคดีที่เขาทำงานที่บ้านเลยไม่มีเหตุให้ต้องออกไปเดินเตร่ข้างนอก”

เธอเปิดประเด็นด้วยเรื่องของลูกชาย

“ฉันก็โล่งอกไปนะครับ”

“ลูกๆ คุณเป็นยังไงบ้างคะ ทุกคนปลอดภัยดีใช่ไหม”

ในเมื่อฉันเล่าเรื่องลูกชายแล้ว คุณก็ต้องเล่าเรื่องลูกสาวบ้างสิ แต่เขากลับอึ้งแล้วเบนสายตาไปนอกหน้าต่างร้าน อย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ ช้อนชุกตัดสินใจเพิ่มแรงกดดันเข้าไปอีก ซึ่งนั่นเป็นความถนัดของเธออยู่แล้ว

“คือว่านะคะ ต่อให้ไม่สนิทกับลูก แต่เวลาอย่างนี้ก็ต้องติดต่

กันบ้างว่าช่วงโควิดเป็นยังไงบ้าง เว้นระยะห่างทางสังคมกันอยู่ใช่ไหม
นี่เป็นคำทักทายของช่วงนี้ แถมยังเป็นเรื่องสำคัญด้วยนี่นา”

“มันก็...ใช่ครับ”

“อย่างน้อยตอนนี้ก็ติดต่อไปหน่อยเถอะค่ะ คราวก่อนคุณเคย
เอารูปลูกๆ ให้ฉันดูไม่ใช่หรือ พวกเขาดูเป็นเด็กดีจนตอนนั้นฉันยังนึก
อิจฉาเลย”

คราวนี้เป็นการลงโน้มน้าว เธอเห็นว่าแววตาของคุณกนก
อ่อนลงในพริบตา

“จ๋าหรือครับ”

“ก็ใช่ละสิคะ โดยเฉพาะลูกสาว ทั้งน่ารักและเรียบร้อย
ถ้าลูกชายฉันไม่ได้เติกกว่าเธอสามปีคงอยากได้มาเป็นลูกสะใภ้แล้ว
โฮะๆ”

ซ็อนซุกใช้ไม้ตาย ทำเอาคุณกนกวิ่งไป สีหน้าครุ่นคิดราวกับ
ถูกเข็มพิษแทงอย่างไรอย่างนั้น เธอไม่ได้ตรงเข้าไปในห้องเก็บของ
แต่เดินป่วนเปื้อนอยู่แถวเคาน์เตอร์แทน

“อันที่จริงผมเพิ่งได้เจอลูกสาวเมื่อไม่นานมานี้ครับ”

ทันทีที่คุณกนกพูดจบ ซ็อนซุกก็เอนตัวไปทางเคาน์เตอร์โดย
อึดโน้มติ

“ตายจริง จ๋าหรือคะ เธอสบายดีใช่ไหม”

“ครับ เธอใส่หน้ากากอนามัยไปไหนมาไหน แล้วก็สบายดีด้วย”

“เจอกันที่ไหนคะ ร้านอาหารหรือ คุณเลี้ยงของอร่อยๆ ลูกสาว
หรือเปล่า ไม่สิ ตอนนี้นักสาวต้องเป็นฝ่ายเลี้ยงพ่อแล้วสินะ!”

ซ็อนซุกเอาแต่พูดจาประโลมใจพลางลอบสำรวจคุณกนก

“คือว่า เจอกันแค่ครั้งเดียวอะครับ ไม่ได้ไปกินข้าวหรืออะไร
ทำนองนั้นหรอก”

“คงเสียดายแย่เลยนะคะ อย่างว่าละนะ เดี่ยวนี้จะให้ออกไปกินข้าวข้างนอกก็กระไรอยู่ ได้เจอแป๊บเดียวก็พอแล้วละคะ คุณทำถูกแล้ว”

ซ็อนซุกเดินไปยังห้องเก็บของ เก็บกระเป๋าผ้าใส่ในล็อกเกอร์ สวมเสื้อกั๊กนิฟอรัม พอเดินออกมา เธอเห็นคุณกวักกำลังก้มหน้าและจมอยู่ในห้วงความคิด ดินะที่เกริ่นไว้เรียบร้อยแล้ว ที่นี้ก็แค่บอกไปตามตรงว่าลูกสาวของเขาแะมา และถ้าคราวหน้าลูกสาวแะมาอีกก็ให้เขาลองพูดคุยกับเธออย่างเป็นกิจจะลักษณะ ตอนนี้อย่ามีลูกคำด้วยเป็นจังหวะที่เหมาะสมพอดี

ซ็อนซุกเผยรอยยิ้มออกมาด้วยความพอใจแล้วเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าคุณกวัก ในตอนนั้นเอง เขาเงยหน้าขึ้นแล้วสบตาซ็อนซุกตรงๆ

“อันที่จริงผมว่าจะถามอยู่พอดี เมื่อวานนี้ผู้จัดการคุยอะไรกับลูกสาวผมหรือครับ”

ซ็อนซุกนิ่งไปทันทีเหมือนได้ยินเสียงฟ้าผ่า ไม่ทันไรขนแขนก็ลุกเกรียว ท่าทางของคุณกวักที่มองมาด้วยแวตามุ่งมั่นขณะถามดูราวกับตำรวจสายสืบที่กำลังสอบปากคำคนร้ายอยู่ ซ็อนซุกพยายามปะติดปะต่อให้ได้ว่านี่มันเรื่องอะไรกัน คุณกวักรู้อยู่แล้วว่าฉันเจอลูกสาวของเขาเมื่อวานนี้ คนที่เห็นเหตุการณ์มีแค่พ่อหนุ่มซ็องที่ทำงานกะเย็นเท่านั้น ถ้าอย่างนั้น หรือว่าจะเป็นฝีมือพ่อหนุ่มซ็อง

“ผมย้อนดูกล้องวงจรปิดนะครับ ทำอย่างนั้นมาสองสามวันแล้ว”

เฮือก กล้องวงจรปิดหรือ คนคนนั้นสมกับเป็นอดีตตำรวจจริง ๆ ซ็อนซุกห่อไหล่เหมือนเด็กน้อยที่ถูกพวกผู้ใหญ่รู้ทันแผนการ แต่ศักดิ์ศรีก็ไม่ยอมมิให้เธออยู่เฉย ๆ

“คุณดูกล้องวงจรปิดหรือคะ เฮอะ ให้นายเถอะ มีแค่ผู้จัดการ

สาขาที่ดูได้นะ คุณเปิดดูส่งเดชแบบนั้นไม่ได้สิ!”

“ขอโทษครับ แต่ผมสงสัยว่าลูกสาวแหวะมาอีกหรือเปล่าหลังจากวันนั้นเลยห้ามใจไม่ดูไม่ได้ ผมได้ดูทุกวันเลยครับ แล้วก็เห็นว่าเมื่อวานลูกสาวมาคุยกับผู้จัดการ เพราะอย่างนั้นผมก็เลยสงสัยมากกว่าผู้จัดการคุยอะไรกับลูกสาว...”

“จะเรื่องอะไรซะอีกล่ะคะ ก็มาบ่นเรื่องพ่อเน่สิ”

“อ้อ...”

“พูดเล่นคะ ลูกสาวคุณแค่อยากรู้ว่าพ่อจำตัวเองไม่ได้จริง ๆ หรือจำได้แต่แกล้งทำเป็นเมิน พ่อได้ยืนยันแบบนี้แล้วแสดงว่าคุณจำเธอได้สินะ แล้วทำไมถึงทำแบบนั้นล่ะคะ ทำไมถึงแสร้งทำเป็นจำไม่ได้”

ซ็อนซุกเผลอรื้อคำถามโดยไม่รู้ตัว คุณกวักก้มหน้าหลบสายตาเธอ แล้วเข้าสู่โหมดเงียบเฉพาตัวของเขา ตอนที่กำลังนึกเสียใจว่าตัวเองพูดจาไร้สาระออกไปหรือเปล่า คุณกวักกะเียนหน้าขึ้นมามองเธอ

“น่าอายจังเลยครับ”

“...เรื่องอะไรคะ”

“อุตุส่าห้ได้เจอลูกสาวที่มาหาอย่างกะทันหัน แต่ผมกลับไม่กล้าสู้หน้าเธอ”

พอเสียงซ็อนซุกเดาะปากดังทะลุหน้ากากอนามัย คุณกวักกะพริบตาปริบ ๆ แล้วพูดต่อ

“ใครบางคนเคยบอกว่าให้ปฏิบัติต่อคนในครอบครัวเหมือนลูกค้า ประโยคนั้นคงจะติดตัวผมไปแล้ว ก็เลยเผลอปฏิบัติต่อคนในครอบครัวเหมือนเป็นลูกค้าซะได้ ผมไม่มีสติเองละครับ”

“โธ่”

ซ็อนซุกเอออตามพลางยิ้มกริ่ม ถึงคุณจะเป็นตำรวจเก่า แต่ฉันกลับชักใช้เอาคำชี้แจงจากคุณได้ เธอมองคุณกวักที่สีหน้าแข็งทื่อไป

ราวกับได้ชัยชนะมาครอง จากนั้นก็เอ่ยคำที่เตรียมมาอย่างรอบคอบ

“ฉันตกปากรับคำแล้วว่าจะติดต่อนไปหาลูกสาวคุณ ลูกสาวคุณสงสัยว่าพอจำตัวเองไม่ได้จริงๆ หรือไม่มีความกล้าพอ วันนี้ฉันจะติดต่อนไปหาแล้วบอกเธอว่าพ่อจะทำงานถึงวันพฤหัสบดีหน้านะคะ เพราะงั้นถ้าลูกสาวมาหาก่อนคุณลาออก คุณก็เป็นฝ่ายหักเธอก่อนด้วยล่ะ”

คุณกวักพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร

“ลูกสาวคุณคงมีเรื่องอยากพูดเยอะเลยนะคะ ไม่อย่างนั้นคงไม่เลี้ยงกาแฟเลี้ยงเค้กฉันแล้วก็ถามเรื่องเกี่ยวกับพ่อหรือคะ เพราะงั้นคุณก็หักเธอก่อนซะ รับฟังเรื่องราวของเธอ แล้วก็ยื่นข้าวปั้นสามเหลี่ยมหรือกาแฟกระป๋องของร้านนี้ให้เธอเสียนะคะ แล้วลงบัญชีเอาไว้ ฉันจะเป็นคนเลี้ยงเอง”

“เข้าใจแล้วครับ แล้วก็...ขอบคุณนะครับ”

ช็อนซุกห้ามปรามคุณกวักที่ค้อมศีรษะให้เธออีกครั้ง แล้วดันเขาออกไปจากเคาน์เตอร์ด้วยข้ออ้างว่าจะตรวจเช็คยอดเงินคงเหลือ คุณกวักลังเลก่อนจะเดินเข้าไปในห้องเก็บของ เขาอยู่ในนั้นพักใหญ่โดยไม่ยอมออกมา

แต่ทำไมถึงบอกให้เอาข้าวปั้นสามเหลี่ยมให้กันนะ อยู่ดี ๆ ช็อนซุกก็นึกถึงสุนัขตัวเบ๊วเร่ที่ถือข้าวปั้นสามเหลี่ยมเอาไว้ แล้วหัวเราะคิก พนักงานคนก่อนหน้าคุณกวักที่เหมือนโกลเด้นรีทรีฟเวอร์และคุณกวัก ทั้งคู่ช่วยกันปกป้องค่าสินของร้านสะดวกซื้อตลอดช่วงที่ผ่านมา มันเคยเป็นอย่างนั้น แต่จะทำไมกับพนักงานพาร์ทไทม์กะกลางคืนคนใหม่ดีนะ อย่างว่าแต่สมัครเข้ามาเลย ตอนนี้อย่างไม่มีใครมาสอบถามสักคน ความกดดันที่ว่าต้องหาผู้พิทักษ์คนใหม่ที่จะมารับผิดชอบยามค่าสินของร้านแห่งนี้ทำให้ศีรษะของช็อนซุกปวดแปลบอีกครั้ง

ตอนที่ช็อนซุกกำลังจะกลับบ้านหลังจากทำงานเสร็จ พ่อหนุ่มช็อง

ที่กำลังจัดของบนชั้นวางก็เดินเข้ามาหา พอเห็นพ่อหนุ่มซื้องที่แข็งที่อรรวกับพระพุทธรูปหินเป็นฝ่ายจะมาชวนคุยก่อน เธอก็ปล้นประหม่าขึ้นมา ได้โปรดอย่าบอกว่าจะลาออกเลยนะ แคหาพนักงานพาร์ทไทม์กะกลางคืนกับเสาร์อาทิตย์ก็หนักพออยู่แล้ว พ่อหนุ่มซื้อง ถ้านายมาลาออกอีกคนคงกลายเป็นหยานะอย่างแน่นอน

แม้ว่าเรื่องที่พ่อหนุ่มซื้องมาคุยด้วยจะไม่ใช่เรื่องลาออก แต่ซื้องซึกก็ต้องเคร่งเครียดอีกครั้ง เขาเล่าว่ามีชายคนหนึ่งแวะมาเย้นวานนี้ แล้วบอกว่าอยากทำงานพาร์ทไทม์กะกลางคืน พ่อหนุ่มซื้องจึงบอกไปว่าให้มาอีกครั้งตอนกลางวันของผู้จัดการสาขาอยู่ พอซื้องซึกถามกลับว่าทำไมไม่ให้เขาโทร.เข้ามาที่เบอร์ตน พ่อหนุ่มซื้องก็เผยคำตอบที่ชวนตกตะลึง

“ก็เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องของผมนี่ครับ”

ซื้องซึกอารมณ์ขึ้นจนตอกกลับไปรัว ๆ ว่า “ไม่รู้หรือว่าตอนนี้การหาพนักงานพาร์ทไทม์เป็นเรื่องเร่งด่วนแค่ไหน แคบอกเบอร์โทรศัพท์ฉันมันยากนักหรืออย่างไร เรื่องแค่นั้นถึงทำให้กันไม่ได้ พ่อหนุ่มซื้องนิ่งอึ้งไป แล้วตอบว่าเขาคิดว่าผู้จัดการไม่ยอมรับโทรศัพท์ในเวลาพักผ่อน เลยไม่ได้บอกไป โกหก เขาแค่ขี้เกียจเท่านั้น แคไม่ใส่ใจและไม่สนใจ ต่อให้เกิดปัญหาขึ้นในร้านที่ตัวเองทำงานอยู่ ต่อให้เพื่อนในที่ทำงานต้องลำบาก แต่เขาได้ค่าจ้างรายชั่วโมงของตัวเองก็เพียงพอแล้ว

“วันนี้ไม่มีคนมาสมัครทำพาร์ทไทม์กะกลางคืนระหว่างที่ฉันอยู่กะเลย พ่อหนุ่มซื้อง ถ้าร้านลำบาก เธอก็จะเจอเรื่องไม่สะดวกหลายเรื่องเลยนะ ทำไมถึงบอกว่าไม่ใช่เรื่องของตัวเองล่ะ ทำแบบนั้นไม่ได้สิ”

ซื้องซึกเค้นเสียงพูดกับชายที่ไม่รู้ว่ากำลังสำนึกผิดหรือแอบลั่นออกมาใต้หน้าากอนามัยกันแน่ ก่อนเดินออกจากร้านไป

พอกลับมาถึงบ้าน เธอก็เตรียมอาหารมื้อค่ำไว้รอให้ลูกชาย เลิกงาน ไม่นานนักลูกชายที่ทำงานเสร็จก็เดินออกมาจากห้องในสภาพ ใส่กางเกงวอร์มขาสั้นกับเสื้อยืดแขนสั้นซึ่งเป็นชุดที่ดูน่าขบขัน แต่ลูกชาย บอกว่าถึงยังไงก็เห็นแค่ครึ่งตัวเท่านั้น ไม่มีปัญหาอะไรพลางฉีกยิ้ม ทำท่าทางมั่นใจของเขาช่างดูน่าเชื่อถือ

ซ็อนซุกเล่าเรื่องตอนเลิกงานที่พ่อหนุ่มซ้องทำงานอย่างไม่ใส่ใจ ให้ลูกชายฟัง พอถามว่าทำไมเด็กสมัยนี้ถึงเป็นแบบนี้กัน ลูกชายก็ยิ้ม เขาบอกว่าไม่ใช่เพราะเด็กสมัยนี้เป็นอย่างนั้น แต่พนักงานพาร์ตไทม์ คนนั้นน่าจะไม่มีภูมิลำเนาที่เยอะกว่า ก่อนบอกเธอยังอย่าไปสนใจ พอได้กลับไปว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่ทำงานด้วยกันและเป็นลูกน้องที่ตนดูแล จะไม่ให้สนใจได้อย่างไร เมื่อลูกชายที่ถือช้อนอยู่ที่หยุดค้างกะทันหัน

“แม่ ผมรู้ว่าแม่เป็นแบบนี้เพราะหลังจากขึ้นเป็นผู้จัดการสาขา แล้วก็เอาแต่ดูแลร้าน แต่อย่าสนใจคนอื่นมากนักเลย แม่เองนั่นละ จะเหนียวเปลา ๆ ความสัมพันธ์ของคนเรานะ เว้นระยะห่างเอาไว้ จะดีกว่า จะเป็นเพื่อนร่วมงานหรือเพื่อนทั่วไปก็เถอะ”

เธอคิดจะถามว่า “แล้วครอบครัวล่ะ” แต่ก็หักห้ามใจไว้

ลูกชายพูดถูก เคยมีช่วงหนึ่งที่ซ็อนซุกไม่เชื่อใจคนและไม่ใส่ใจใครเลย สิ่งที่เขาเชื่อได้มีแค่สุนัขเท่านั้น เหมือนรายการโทรทัศน์ที่ชื่อว่า *มีแค่สุนัขที่ยอดเยี่ยม*² แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าต่อให้ไม่เชื่อ ก็แบ่งปัน ความปรารถนาดีให้กันได้ คิดแล้วพลันนึกถึงเรื่องที่ลืมไปแล้ว

ทันทีที่กินอาหารเสร็จซ็อนซุกก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ผ่านไป ไม่นานลูกสาวคุณกวัก็กดรับโทรศัพท์อย่างรวดเร็วประหนึ่งกำลังรออยู่ และปรากฏตัวที่ปลายสาย

² *Dogs are incredible* รายการวาไรตี้ของประเทศเกาหลี ที่มีผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้และ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสุนัข

วันต่อมาระหว่างที่ช้อนซุกทำงานอยู่ ก็ใช้เวลาว่างยกหูโทรศัพท์ร้านโทร.ไปหาเหล่าพนักงานพาร์ตไทม์ที่เคยทำงานร้านสะดวกซื้อเพื่อฝากให้ช่วยหาคนมาสมัครงานพาร์ตไทม์กะกลางคืน ทว่าก็มีแต่คำตอบจากคนหนุ่มสาวว่าพวกเขาไม่ชอบทำงานกะกลางคืน เธออยากบอกว่าถ้ามีพี่ชาย น้องชายที่ว่างงาน หรือพ่อที่เกษียณก่อนอายุก็ช่วยแนะนำมาหน่อย แต่ก็ทำใจพูดไม่ได้ จึงเน้นย้ำข้อดีที่พอจะมีอยู่บ้างแทน เธอบอกว่าร้านสะดวกซื้อของเราลูกค้าไม่เคยอะเละเลอะยุ่ง แถมเป็นย่านที่อยู่อาศัย ตอนกลางคืนจึงปลอดภัย แต่นักศึกษาทำงานพาร์ตไทม์คนสุดท้ายที่โทร.หาโดยฝากความหวังเอาไว้ก็เอ่ยทิ้งท้ายเช่นนั้น

“ผู้จัดการคะ ความจริงแล้วฉันไม่ค่อยชอบตรงที่ไม่มีลูกค้า นี่แหละค่ะ ถ้ากิจการไปได้ไม่ดี เวลาจะผ่านไปช้ามาก แล้วถึงจะเป็นพนักงานพาร์ตไทม์ก็รู้สึกไม่สะดวกใจอยู่นิดหน่อยด้วย”

ช้อนซุกครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ไม่รู้ว่าต้องขอบคุณหรืออับอายกันแน่ เธอตอบกลับแค่ขอบคุณที่บอกตามตรง ตอนนั้นเองที่เสียงกริ่งกริ่งดังขึ้นพร้อมกับลูกค้าที่เดินเข้ามาพอดี ช้อนซุกจึงวางหูโทรศัพท์แล้วเอ่ยต้อนรับ

“เชิญค่ะ”

ลูกค้าเดินหายไปท่ามกลางชั้นวางของอย่างรวดเร็ว ช้อนซุกถอนหายใจแล้วขีดเส้นทับชื่อนักศึกษาทำงานพาร์ตไทม์คนสุดท้ายบนสมุดโน้ต ตอนนั้นเองที่ลูกค้าถือกระดาษชำระยี่สิบสี่ชั่วโมงมายังเคาน์เตอร์ เขาเป็นชายรูปร่างค่อนข้างสูงใหญ่ทีเดียว

ช้อนซุกหยิบเครื่องอ่านบาร์โค้ดขึ้นมาเพื่อคิดเงิน ทว่าชายคนนั้นยื่นสองจิตสองใจในสภาพที่ถือกระดาษชำระยี่สิบสี่ชั่วโมงเอาไว้ในมือซ้าย คงอยู่ในสถานะที่ต้องดูราคาก่อนซื้อ ช้อนซุกจึงบอกราคาที่ท่องไว้สมกับเป็นทหารผ่านศึกผู้เจนสนาม

“หนึ่งหมื่นสี่พันวนคะ”

“คุณครับ”

ชายคนนั้นพูดด้วยเสียงสูงที่ดูไม่เข้ากับขนาดตัว ซ็อนซุกเงยหน้าขึ้นมองเขา แววดตาของเขามีเครื่องหมายคำถามปรากฏ เขาน่าจะอายุประมาณสี่สิบกลางๆ ได้หรือเปล่านะ ดูแล้วไม่อาจพูดได้ว่าเป็นชายหนุ่ม แต่ก็ดูอ่อนกว่าเธอเหมือนจะอยู่ในช่วงวัยสี่สิบปีจริง ๆ คิ้วที่ลู่ลงของเขาขมวดเข้าหากันตอนยิ้มจนตาหิ

“ผมมาเพราะเห็นคุณกำลังหาพนักงานพาร์ทไทม์กะกลางคืนอยู่นะครับ”

วินาทีนั้นมุมปากของซ็อนซุกกระตุกอัตโนมัติ โชคดีที่หน้ากากอนามัยปิดบังสีหน้าได้มากทีเดียว ซ็อนซุกรีบกวาดสายตาสแกนอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว ดวงตากลมโตและหางคิ้วที่ตกลงชวนให้นึกไปถึงสัตว์กินพืช เลื้อยติดคอย้วยที่ดูไม่รู้ว่าป็นสัตว์สี่ขาหรือสี่มือ ผมหยักศกที่ยุ่งเหยิง ดูรวมๆ แล้วสภาพดูซ่อมซ่อเหลือเกิน

“ไหนว่ามาสมัครงานพาร์ทไทม์ แล้วทำไมถึงซื้อกระดาดชำระล่ะคะ”

“คือแม่ผมเคยบอกว่าถ้าไปร้านที่รู้จักต้องช่วยอุดหนุนนะครับ แล้วกระดาดชำระที่บ้านก็หมดพอดีด้วยอะ ฮ่า ๆ”

ไอ้ความมารยาทงามจนเกินเหตุนี้มันอะไรกัน แม้จะมีด้านที่ชวนกระอักกระอ่วนใจอยู่บ้าง แต่ท่าทางตอนยิ้มที่ดูเหมือนคนดี ก็ทำให้เธอวางใจไปเล็กน้อยเช่นกัน ที่สำคัญคือเขามาสมัครงานพาร์ทไทม์กะกลางคืน แทนที่จะทำตัวเข้มงวด เลือกลงมาทำงานก่อนแล้วคอยดูไปดีกว่า

ชายคนนั้นยื่นส่วนที่เป็นบาร์โค้ดของกระดาดชำระยี่สิบสี่ม้วนมาตรงหน้าเธอ เป็นความเอาใจใส่ที่เข้าไปเพื่อให้ใช้เครื่องอ่านบาร์โค้ดอ่านได้ง่ายๆ ซ็อนซุกคิดว่าเขามีไหวพริบไม่เลวเลยพลางใช้เครื่อง

ยิ่งบาร์โค้ด หนึ่งหมื่นสี่พันวนจริง ๆ ด้วย เดี๋ยวนี้ราคาของใช้ทั่วไป
 สลักอยู่ในสมองของเธอแล้ว เธอรับบัตรจากชายคนนั้นไปเสียบด้วย
 ความภาคภูมิใจ

แต่กลับชำระเงินไม่สำเร็จ

“ดูเหมือนยอดคงเหลือในบัตรจะไม่พอนะคะ มีบัตรใบอื่นไหมคะ”

ดวงตาของชายคนนั้นส่ายเล็กลึกเหมือนกำลังตื่นระบ่ำ

“มันน่าจะ...น่าจะมีเหลืออยู่นิดหน่อยนะครับ ช่วยลองอีกครั้งได้ไหม?”

ซื้อหุ้นเข้ามาด้วยความตั้งใจไว้ แล้วดำเนินขั้นตอนชำระเงินอีกครั้ง แต่ก็ไม่ต่างไปจากเดิมอย่างที่คิดไว้ เธอมองเขาด้วยแววตาแข็งกระด้าง แล้วยื่นบัตรคืนให้

“คุณคงต้องใช้บัตรใบอื่นหรือจ่ายเงินสดให้ฉันแล้วละคะ”

ชายคนนั้นรีบขับรถกลับไปด้วยสีหน้าลำบากใจ ก่อนเริ่มคัน
กระเป๋าทรงเกอรัลโกลายพวงด้วยท่าทางฉุนเฉียว เขาน่าจะไม่มี
กระเป๋าตังค์ ถึงได้เอาแต่ล้วงคืนในกระเป๋าทรงเกอรัลโกลนแทบขาด

ทว่าในกระเป๋ากลับไม่มีแม้แต่เศษขนมปังแห้งสักชิ้นด้วยซ้ำ
 ซ้อนซุกถอนหาใจแฉ่วเบา คราวนี้ชายคนนั้นเริ่มหันมาค้นกระเป๋า
 สะพายข้างที่ดูเหมือนหวมกบนแผ่นหลังกว้างแทน ไม่รู้ว่าทำไมกระเป๋า
 ใบเล็กนั้นถึงมีช่องอยู่มากมาย คราวนี้เขาจึงค้นหาเป็นการใหญ่อีก
 ซ้อนซุกสัมผัสได้วักล้ามเนื้อบนใบหน้าค่อยๆ ตึง เธอเริ่มคิดหนักว่า
 จะปล่อยให้ชายที่ไม่น่าไว้วางใจคนนี้กลับไปเฉยๆ ดีไหม

“เจ๊อแมลั้ว”

ชายคนนั้นยิ้มจนโหนกแก้มยกขึ้นสูงพร้อมหยิบธนบัตรยับยู่ยี่สองสามใบออกมาจากกระเป๋า เขาพยายามคลี่มันออกอย่างขั่นแข็ง ธนบัตรหนึ่งหมื่นนอนหนึ่งใบและหนึ่งพันนอนสองใบ ตายละ โชคร้าย

ที่ยังขาดไปอีกสองพันวอน

“ไม่ทราบว่ามีกระดาษชำระราคาหนึ่งหมื่นสองพันวอนไหมครับ”

“อันนี้ถูกสุดแล้วนะ...”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอเบิกล่วงหน้าได้ไหมครับ ถ้าผมได้งานตอนจ่ายเงินเดือนคุณหักไปสองพันวอนแล้วค่อยให้ผมก็ได้”

“เดี๋ยวนะ ตอนนี้ฉันยังไม่รู้เลยว่าจะจ้างคุณไหม เบิกล่วงหน้าอะไรกันคะ คุณนี่ก็พูดไปเรื่อย!”

ช็อนซุกทนไม่ไหวจนต้องโผล่ออกไป แล้วชายคนนั้นก็ค้อมร่างขนาดมเหีมาของเขา

“ขอโทษครับ ผมจะตั้งใจทำงาน”

ชายคนนั้นขอโทษพลางโค้งคำนับแล้วรีบออกไป พอดคนขนาดตัวเท่านั้นทำท่าทางแบบนั้นก็ดูเหมือนลูกกระจอกปลายแถวของพวกแก๊งอันธพาลไม่มีผิด เขาเป็นผู้สมัครงานที่ท่าคณะนวดหายลงเรื่อย ๆ อย่างไม่ต้องสงสัย เธอคิดจะไล่เขาออกไปเสียเดี๋ยวนั้นโดยไม่สนใจเรื่องรับสมัครพนักงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนแล้ว แต่ร้านก็ไม่ได้มีเวลาเหลือเพื่อ ความคิดในสมองช็อนซุกจึงยุ่งเหยิงขึ้นเรื่อย ๆ

ในตอนนั้นเธอพลันนึกถึงวิธีการหนึ่งขึ้นมาได้

“ยังไม่ได้สัมภาษณ์งานเลยด้วยซ้ำ เรื่องเบิกล่วงหน้าเป็นไปไม่ได้อยู่แล้วค่ะ แต่เอาบัตรมาให้ฉันอีกทีสิคะ”

ช็อนซุกเลือกการชำระเงินแบบผสมที่เครื่องชำระเงิน เธอใส่จำนวนสองพันวอนลงไป ตามด้วยเสียบัตรที่ชายคนนั้นยื่นให้แล้วดำเนินการชำระเงิน

การชำระเงินเสร็จสิ้น บัตรใบนั้นคงมีเงินอยู่ถึงสองพันวอน

ช็อนซุกหันไปขอเงินสดหนึ่งหมื่นสองพันวอนจากชายที่ยังคงยืนงุนงง ตอนนั้นเองเขาถึงได้อ้าปากค้างแล้วรีบยื่นเงินสดให้ เธอจึงรับมัน

ไปชำระค่าสินค้าที่เหลือ

“สุดยอดเลย! เป็นคำตอบที่ชัดเจนเหมือนการพิพากษาของ
ไซโลมอนเลยนะครับ ฮ่าๆๆ”

เขาคิดว่านั่นคือประโยคประจบประแจงหรือ ช้อนชุกยื่นบัตร
คืนให้แล้วขอเอกสารประวัติส่วนตัว ชายคนนั้นเริ่มค้นในกระเป๋าอีกครั้ง
ข้างเป็นความวุ่นวายระดับสุดยอดจริง ๆ

ท้ายที่สุดชายคนนั้นก็หยิบซองออกมา ซองจดหมายที่เป็น
คราบเหลืองมีเอกสารประวัติส่วนตัวหนาเตอะอยู่ข้างใน ทำไมถึงเป็น
ปึกหนาขนาดนี้ละ ศีรษะของช้อนชุกเริ่มจะปวดแปลบอีกครั้ง ขณะนั้น
มีหญิงสาวสองคนเดินเข้ามาในร้านพอดี จึงได้เวลาลดความหนาแน่น
ของคนในร้านสะดวกซื้อที่แคบเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

“เรียบริ่อยคะ คุณกลับได้”

“เอ๋ ไม่ดูเอกสารประวัติส่วนตัวผมหรือครับ”

“เดี่ยวฉันค่อยดูคะ ตอนนี้มีลูกค้าอยู่ด้วย”

“แล้วสัมภาษณ์ล่ะครับ ไม่ถามอะไรผมหรือ”

“เอ๊ะ นี่คุณมาสัมภาษณ์บริษัทซัมซุง ฮย็อนแดหรือคะ ฉันรู้
แล้วนา คุณกลับไปรอที่บ้านเถอะ ถ้าดูประวัติแล้วคิดว่าเป็นคนที่เรา
ต้องการ ฉันจะติดต่อไป!”

ชายคนนั้นปรับลมหายใจด้วยสีหน้าลำบากใจ ก่อนจะโค้งงอกราบ
องศาให้แล้วออกจากร้านไป ภาพแผ่นหลังของเขาที่เดินโซเซจากไป
พร้อมกับกระดาดยี่ห้อซัมซุงที่ใช้เงินซื้อจนหมดตัวข้างคู่มือที่ถือ

ตรออป!

ต่อให้การหาคนมาทำตำแหน่งพาร์ตไทม์กะกลางคืนเร่งด่วน
แค่ไหน แต่ก็ไม่สามารถเลือกคนงกๆ เงินๆ แบบนั้นมาได้ ถึงเขาจะดู
เป็นคนดี แต่ช้อนชุกรู้ได้จากประสบการณ์ว่าสไตล์แบบนั้นเป็นคน

ประเภทที่เหมาะสมกับการก่อเรื่องโดยไม่ตั้งใจ เธออยากได้คนที่ไม่สร้างปัญหาเวลาเข้ากะของตัวเองมากกว่า ต่อให้เห็นแก่ตัวนิดหน่อยและแข็งแกร่งก็ตาม

แม้วันสุดท้ายสัปดาห์ก็ใกล้จะผ่านพ้นไปแล้ว แต่ก็ยังไม่มีคนมาสมัครงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนเพิ่มอีก ช็อนซุกอดอัดใจ เธอจึงไปที่ร้านสะดวกซื้อช่วงเย็นวันอาทิตย์ซึ่งไม่ใช่กะของตัวเอง แล้วหยิบเอกสารประวัติส่วนตัวของชายคนนั้นที่วางไว้ใต้เครื่องชำระเงินออกมาดู ไม่นานนักก็รู้เหตุผลที่เอกสารหนาขนาดนั้น

เขาไม่ใช่มนุษย์อัลบามอน³ สักหน่อย แต่เอกสารประวัติส่วนตัวที่แผ่นกลับมีประวัติการทำงานพาร์ตไทม์เรียงต่อกันแน่นเอียดทั้งงานเสิร์ฟในร้านอาหาร งานล้างจานในร้านบุฟเฟต์ งานในครัวของแมคโดนัลด์ งานเผื่อถ่านในร้านซีโคร่งย่าง งานส่งอาหารร้านอาหารจีน งานขนส่งตู้ขึ้นลงรถ สต๊าฟในงานอีเวนต์ นักแสดงตัวประกอบงานพาร์ตไทม์ร้านต็อก งานพาร์ตไทม์ร้านน้ำแข็ง งานพาร์ตไทม์ศูนย์รับจ้างทั่วไป งานพาร์ตไทม์ศูนย์ย้ายบ้าน งานพาร์ตไทม์ร้านคิมบับช็อนกุก งานพาร์ตไทม์สถานที่จัดงานแต่ง งานพาร์ตไทม์บริษัทรับจัดงานศพ งานกำจัดของเสียในโรงพยาบาล งานโบกรถในลานจอดรถของศูนย์ช็อบปิง งานแยกประเภทสินค้าในศูนย์โลจิสติกส์ ไปจนถึงงานรักษาความปลอดภัยในดิสโก้เธคสำหรับผู้ใหญ่...ดูเหมือนคนคนนั้นมาสมัครเพื่อเติมงานร้านสะดวกซื้อ ซึ่งเป็นงานเดียวที่ยังไม่มีลงในเอกสารประวัติส่วนตัว

อายุสี่สิบสามปี โสด ยังไม่มีลูก ไม่มีใบประกอบวิชาชีพ

³ชื่อแอปพลิเคชันสำหรับหางานพาร์ตไทม์ของเกาหลี

หลังจากเรียนจบมัธยมในโซลก็เข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงที่วิทยาเขตต่างจังหวัดจนจบ ถึงอย่างนั้นเขาก็เรียนจบมหาวิทยาลัยคนที่ประวัติดีแบบนี้ใช้ชีวิตด้วยการทำแต่งานพาร์ตไทม์มาเรื่อย ๆ หรือข้างเป็นเอกสารประวัติส่วนตัวที่ซื้อตรง แต่คลุมเครือเสียจริง

เธอกลัว แม้จะมีข้อดีตรงที่มีประสบการณ์การทำงานพาร์ตไทม์มาอย่างโชกโชน แต่ก็กลางแกลงใจว่าเขาเปลี่ยนไปทำงานโน้นงานนี้พลางใช้ชีวิตตามมีตามเกิดหรือเปล่า อีกทั้งเขาก็มีมุมที่มึน ๆ อย่างที่เห็นตอนเจอกันเมื่อสองสามวันก่อนด้วย ทั้งขนาดตัวทั้งพฤติกรรมล้วนแต่ทำให้ลำบากใจ

แล้วตอนนั้นก็โทรศัพท์เข้ามา คนที่โทร.มาคือเจ้าของร้านคังเมื่อไม่กี่วันก่อน พอพูดถึงเรื่องเงินชดเชยของคุณกวก เจ้าของร้านคังก็ยื่นกรานมาให้ไม่ได้เด็ดขาด ชื่นชุกพูดยั่วว่าคุณกวกทำงานที่นี้มาเกินหนึ่งปีแล้ว ตามกฎหมายต้องได้เงินชดเชย ไม่อย่างนั้นแล้วคุณกวกอาจจะเอาไปฟ้องกรมแรงงานได้ กระนั้นเจ้าของร้านคังก็รับปากเป็นอย่างดีว่าตนจะไปพูดให้คุณกวกยอมสละเงินชดเชย

“อยู่ไหนครับ”

“พักผ่อนในวันสุดสัปดาห์อยู่นะสิ โทร.มาทำไม”

“ช่างเถอะ ช่วยคิดจำนวนเงินชดเชยของคุณกวกแล้วบอกผมหน่อย”

“เฮ้อ ฉันอยู่ที่ร้านสะดวกซื้อพอดี เดี่ยวจะบอกละกันนะ”

“อ้อ ว่าแต่หาคนมาแทนคุณกวกได้หรือยังครับ”

“ยังหาไม่ได้ เจ้าของร้านมาทำเองหน่อยสิ”

“น้ำ อย่าแม้แต่จะฝันเลยครับ เห็นว่าตอนนี้เป็นช่วงโควิดเลยไม่มีงานให้ทำนี่ ทำไม่ไม่มีใครมาสมัครเลยนะ”

“ความจริงก็มีคนสมัครมาคนหนึ่ง แต่ดูแล้วไว้ใจไม่ได้เลย...”

“บัดนี้! ถ้าแค่คนเดียวก็แบ่งเป็นสองวันกับสามวันไม่ได้นะสิครับ บอกแล้วไงว่าให้ทำงานห้าวันไม่ได้ ไม่งั้นเราต้องจ่ายค่าตอบแทน วันสุดสัปดาห์ด้วย”

“งั้นใครจะทำ”

“เดี๋ยวละ ผู้สมัครคนไหนไม่ตรงไหนครับ เป็นคนซื่อป้อ หรือว่า ดูแล้วน่าจะสร้างปัญหา”

“แต่มีมุมที่ดูซื่อนิดหน่อยนะ แต่พูดมาก...”

“อ้อ เป็นคนดีเลยนี่ จ้างหมอนั้นไปก่อนละกันครับ ให้ทำงาน สัปดาห์ละห้าวัน”

“เฮ้อ งั้นเจ้าของร้านคงเป็นคนโอเคเองนะ เพราะฉันกังวล นิดหน่อยว่าเขาจะก่อเรื่อง”

“ต่อให้เกิดอุบัติเหตุในร้านสะดวกซื้อ อย่างมากก็แค่ไฟไหม้ ไม่ใช่หรือครับ เรามีประกันอัคคีภัย เพราะงั้นถ้าไฟไหม้ก็ยิ่งเยี่ยมเลย น้ำ ไม่ต้องกลัวนะครับ แล้วก็คุยกับหมอนั้นให้รู้เรื่องด้วยว่าเราไม่มี ค่าตอบแทนในวันสุดสัปดาห์ให้”

“จะให้ทำแบบนั้นได้ยังไง”

“ก็น่าบอกว่าเป็นคนซื่อนี่! ถามเขาว่าร้านสะดวกซื้อกิจการไม่ดี เลยให้ค่าตอบแทนวันสุดสัปดาห์ไม่ได้ จะไหวหรือเปล่า แล้วก็แอบ อัดเสียงตอนนั้นเอาไว้ด้วย เข้าใจไหมครับ”

“โอ้ เจ้าของร้านมาทำเองเถอะ ฉันทำไม่ได้หรอก”

“นี่ผมต้องจ่ายเงินชดเชยให้ลูกงวักก็เพราะนำมารบร้านะครับ! ถ้าทำอย่างนั้นแล้วก็แทบไม่พอจ่ายเงินเดือนน้ำกับพนักงานพาร์ทไทม์ เดือนนี้ ถือว่าน้องใหม่โดนหลอกเข้ามาทำงานละกันครับ! น้ำ นี่คือการเอาชีวิตรอด ต้องลดค่าใช้จ่ายนั่น สภาพการเงินของเราถึงจะพอ หายใจหายคอได้บ้าง เป็นผู้จัดการสาขาก็ทำงานด้วยความรับผิดชอบ

ให้สมกับเป็นผู้จัดการสาขาสิครับ จะมัวให้ผมกลุ่มใจเรื่องการเงิน แล้วรับบทตัวร้ายอยู่คนเดียวหรือครับ”

ไม่รู้ว่ามีอะไรมาดลใจให้เคลิบเคลิ้ม ซ้อนซุกถึงผลตอบแทนตกลง โดยไม่รู้ตัว พอรู้ตัวอีกทีเธอก็กำลังกดเบอร์โทรศัพท์ที่อยู่หน้าแรกของเอกสารประวัติส่วนตัวด้วยจิตใจที่อยากจะบริหารจัดการให้จบๆ ไปเสีย ชายที่รับโทรศัพท์พูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นดีใจ แถมตอบรับอย่างร่าเริงว่าจะทำงาน ซ้อนซุกกลิ่นน้ำลายแล้วพูดต่อ

“แต่ช่วงนี้ร้านสะดวงชื่อของพวกเรามีสภาพการเงินที่ไม่ค่อยดีเท่าไร เลยจ่ายเงินค่าตอบแทนวันสุดสัปดาห์ให้ไม่ไหว คุณต้องเข้าใจตรงนี้นัก่อนเราถึงจะร่วมงานกันได้...”

พอต้องผินใจพูด เธอจึงพูดประโยคท้ายด้วยเสียงที่แผ่วเบาลง ตอนนั้นเองที่อีกฝ่ายตอบกลับด้วยโทนเสียงสูงมาจากอีกฝั่งของสายโทรศัพท์

“ไม่เป็นไรครับ คุณกำลังลำบาก ก็ต้องทำงานโดยที่เข้าใจกันและกันด้วย”

ซ้อนซุกกลับสนไปครู่หนึ่งเพราะคำตอบในแง่บวกที่ได้รับกลับมาอย่างง่ายดาย แต่ก็แจ้งข่าวว่าพนักงานคนก่อนจะลาออกสัปดาห์หน้าแล้ว จึงให้มาที่ร้านพ่วงนี้เพื่อเรียนรู้งาน เธอถึงเลลึกพักก่อนจะพูดเสริม

“ขอโทษด้วยนะคะที่เรื่องเป็นแบบนี้ แต่ถ้าสถานการณ์ดีขึ้นเมื่อไร ฉันจะจัดการเรื่องนี้ให้ทันทีค่ะ”

หลังจากวางสายแล้วโทร.ไปแจ้งรายละเอียดการจ้างงานแก่เจ้าของร้านคง ซึ่งเขาก็ให้เรื่องเสียงดังเหมือนทำการใหญ่สำเร็จลุล่วงไปหนึ่งเรื่อง จากนั้นยังบอกอีกว่าทางนั้นน่าจะเป็นคนอ่อนต่อโลกให้ดูแลเขาดี ๆ ซ้อนซุกวางสายแล้วก็ดริมฝีปาก

แม้จะโกรธ แต่ครั้งนี้เธอพ่ายแพ้ให้เจ้าของร้าน ถึงอย่างนั้น

เธอก็ตั้งใจว่าถ้ายอดขายดีขึ้นจะให้เงินค่าจ้างวันสุดสัปดาห์แก่เขาทันที เพราะนั่นเป็นศักดิ์ศรีของช็อนซุกและจิตสำนึกของผู้รับผิดชอบที่พีย็องซุกพยายามจะรักษาไว้

แต่ชายคนนั้นที่ดูโง่เขลาและรูปลักษณ์สกปรกอย่างนั้นจะทนทำงานกะกลางคืนที่เหนื่อยยากไหวไหมนะ เขาแค่อยากเพิ่มประวัติการทำงานพาร์ตไทม์สั้น ๆ ลงไปในเอกสารประวัติส่วนตัวของตัวเองเท่านั้นหรือเปล่า แม้จะบอกว่าชีวิตคนเราไม่อาจรู้ล่วงหน้าได้แม้เพียงนิดเดียว...แต่อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด! จิตใจอยากจะทำอะนะที่ผุดขึ้นมาจากไหนไม่รู้ทำให้เธอร้อนวูบวาบไปทั้งตัว

ช็อนซุกเดินออกจากร้านสะดวกซื้อพลางกำชับตัวเองว่า ฉันเป็นผู้จัดการสาขา ฉันจะปกป้องร้านสะดวกซื้อออลเวย์สสาขาเดียวในแขวงซ็องพาเอง

เช้าวันพฤหัสบดี ช็อนซุกออกไปทำงานแล้วเห็นคุณกวัคและชายคนนั้นยืนอยู่ข้างกันตรงชั้นวางของ พอเธอส่งรอยยิ้มปลอบปล้ำใจไปทักทาย ทั้งสองคนก็ทักทายตอบพร้อมกัน คุณกวัคค้อมศีรษะแก้ongศา ส่วนชายคนนั้นโค้งแก้ongศา

อ้อ พนักงานพาร์ตไทม์คนใหม่ชื่อกินแบ ฮวังกินแบ เป็นคนที่พูดจาเจ๋อยแจ๋ด้วยเสียงเล็กๆ ไม่เข้ากับรูปร่างใหญ่โตกำยำเลย ตอนนั้นเขากำลังถามคุณกวัคในสิ่งที่เคยถามไปแล้ว ช็อนซุกเดาปะกขณะที่ได้แต่หวังว่าชายคนนั้นจะคอยปกป้องยามค้าคืนของร้านสะดวกซื้อด้วยความซื่อตรง

“ทั้งที่คุณจะลาออกแท้ ๆ แต่ช่วงเวลาแบบนี้กลับพาไปเลี้ยงส่งไม่ได้สินะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ที่ผ่านมามีคุณคอยช่วยเหลือผมมาเยอะแล้ว”

คุณกนกวิฑูรณะที่ใบหน้าแดงเรื่อแตกต่างไปจากเวลาปกติ พอดูอย่างละเอียดก็เห็นว่าขอบตาของเขาบวมเล็กน้อย พอเขารู้ตัวว่าเธอสังเกตเห็น ก็รีบเปลี่ยนหน้าหนีไปหาคุณกนกโกที่กำลังจัดโต๊ะหิมะสำเร็จรูปแบบถ้วยบนชั้นวาง จากนั้นก็เอนตัวมาหาซื้อขนมแล้วกระซิบ

“คนคนนั้นเชื่อว่าจะไม่มีความก้าวหน้าในการทำงานเลยนะครับ คุณจ้างเขาไปนานๆ เอะ?”

“งั้นหรือคะ ค่อยยังชั่วหน่อย แต่เขาไม่มีข้อเสียอะไรเลยหรือ?”

“เป็นคนขี้พูดมากนิดหน่อยครับ แต่งานร้านสะดวงซื้อตอนกลางคืนไม่จำเป็นต้องไปคุยกับใครซะด้วยสิ”

“ถ้าเขาไปยุ่งยามกับลูกค้ามากก็จะลำบากเอานะคะ...”

“ถึงยังงี้ก็มีลูกค้าที่มีคำคืนอันอ้างว้างอยู่บ้างนะครับ คงไม่มีปัญหาใหญ่อะไรหรอกครับ”

คุณกนกวิฑูรณะยิ้มตาหยีแล้วเดินไปยังห้องเก็บของ นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นรอยยิ้มของเขา

คุณกนกโกแบบบอกว่าเขาต้องเลี้ยงข้าวขอบคุณคุณกนกวิฑูรณะที่สอนงานให้เป็นอย่างดี จึงถึงลากิ่งจูงคุณกนกวิฑูรณะออกไปจากร้าน ภาพชายทั้งสองคนเดินตามกันไปบนถนนของแขวงซ็องฟาที่แสงแดดรุ่งอรุณค่อยๆ เติบโตเข้ามาดูใช้ได้เลย หากได้กินแฮ้งกุกกับโซจูสักหนึ่งแก้วก็คงจะเป็นงานเลี้ยงส่งคุณกนกวิฑูรณะแล้ว นึกว่าเขาจะเป็นคนซื้อบ๊อ แต่ดูจากที่แอบเอาใจใส่รุ่นพี่แบบนี้ ซื้อขนมก็เบาใจลงไปบ้างเล็กน้อย

ซื้อขนมลองเลียนแบบคุณกนกวิฑูรณะบ้างถือเป็นทีระลึกส่งท้ายก่อนเขาลาออก นั่นคือการยืมตุ๊กตารองจรวดของคินก่อน ลูกสาวของคุณกนกวิฑูรณะที่ร้านสะดวงซื้อตอนประมาณห้าทุ่ม หญิงสาวสวมเสื้อยืดที่ดูเหมือนทำจากผ้าลินิน กางเกงขาบาน เธอหยุดอยู่หน้าประตูร้านครู่หนึ่งแล้วมองคุณกนกวิฑูรณะที่ยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ จากนั้นก็เดินตรงไป

หาเขา คุณนกวัยยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นราวกับกำลังต้อนรับลูกค้าที่รอมานาน ก่อนที่จะเปิดปากพูดอะไรบางอย่าง ลูกสาวถอดหน้ากากอนามัยออก ริมฝีปากกว้างที่โค้งเป็นรอยยิ้มนั้นงดงาม ดวงตาของเธอเปล่งประกาย จนเหมือนจะทะลุหน้าต่างออกมา แล้วคุณนกวัยยืนมือออกไปจับมือ กับลูกสาว

ภาพทั้งสองคนยืนเผชิญหน้ากันดำเนินต่อไปครู่ใหญ่ แม้จะเป็น หน้าจอที่ความชัดต่ำและไม่ได้ยินเสียงสนทนา แต่ซ็อนซูกก็ละสายตา ไม่ได้ราวกับกำลังดูละครโทรทัศน์ พลังรู้สึกพอกพองใจกับฉากการ พบกันอีกครั้งที่ตนเองมีส่วนช่วยให้เกิดขึ้น

ยินดีต้อนรับทุกคนสู่ร้านสะดวกซื้อออลเวย์สที่กลับมาพร้อมความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่
เรื่องราวของร้านสะดวกซื้อที่ถึงแม้จะไม่ค่อยสะดวก
แต่ก็ยังอยากแวะไปอยู่เสมอ เริ่มต้นอีกครั้ง!

ฤดูร้อนที่คุณตกใจจากร้านสะดวกซื้อออลเวย์สในช่วงชิงพาไปเป็นเวลาหนึ่งปีหกเดือน
โลกที่ไม่สะดวกสบายเป็นทุนเดิมอยู่แล้วเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงจนไม่สะดวกยิ่งกว่าเดิม
โรคระบาดที่เกิดขึ้นทั่วโลกทำให้ร้านสะดวกซื้อเล็กๆ แห่งนี้ได้รับผลกระทบไปด้วย
พนักงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนคนใหม่ที่มารับช่วงต่อคือชายร่างใหญ่เกะกะ
ที่มีประสบการณ์การทำงานพาร์ตไทม์มาโชกโชก แต่กลับทำงานอย่างงกๆ เงินๆ
มีหน้าซำยังเป็นคนช่างพูด ที่เอาแต่ชวนลูกค้าและเพื่อนพนักงานคุยจนคนอื่นเอือมระอา

แต่ร้านสะดวกซื้อที่ไร้ความอบอุ่นจากผู้คนก็ไม่ต่างอะไรจากตู้เย็นไม่ใช้หรือ...

มอบความอบอุ่นให้ผู้อ่านมาแล้ว
กว่า 1 ล้านคนทั่วโลก

หวังว่าร้านสะดวกซื้อออลเวย์สจะช่วยเติมเต็ม
ที่ว่างตรงนั้นให้เธอ “เสมอ” เหมือนกับชื่อของมัน

หนังสือฉบับธรรมดา

ISBN 978-616-18-6465-1

9 786161 864651

Illustration: Banzisu

295 บาท

always